

"Türkiye Mülteci Konseyinin Güçlendirilmesi ve Türkiye'deki Mülteciler ile Ev Sahibi Toplulukların Haklarının Desteklenmesi" Projesi için Türkiye Mülteci Konseyi Üyeleriyle İstişare

Amaç: Bu rapor, Nisan ve Mayıs 2020'de Türkiye Mülteci Konseyi (TMK) üyeleriyle yapılan istişare sürecinden elde edilen bulgular hakkında bir analiz sunmaktadır. Bu istişare süreci, TMK üyelerinin Türkiye'deki mültecilerin günümüzdeki öncelikleri hakkında görüşlerini ve TMK'yı mülteciler tarafından kurulan ve ulusal sivil toplum kuruluşlarından (STK'lar) oluşan aktif bir ağ olarak şekillendirmeye yönelik tavsiyelerini almayı amaçlamıştır. Raporun ayrıca TMK üyelerine, mülteci öncelikleri ve üyelerin TMK'dan beklentileri konusunda bir anlayış sağlayacağı öngörülmektedir. Böylelikle rapor, TMK'yı Türkiye'deki mülteci, göçmen ve ev sahibi toplulukların haklarını savunmaya yönelik aktif ve etkili bir ağa dönüştürmek üzere konseyin gelecekte gerçekleştireceği ortak eylemlere yön verecek girişimlerden biri olacaktır.

Giriş

Arkaplan: Türkiye Mülteci Konseyi (TMK), 2016 yılında kurulmuş olup Türkiye'de mülteci organizasyonlarını ve ulusal STK'ları aynı çatı altında toplayan ilk ve tek sivil toplum ağıdır. Bir grup STK tarafından kurulan¹ TMK'nın vizyonu, zorunlu göçle ilgili ulusal ve uluslararası politikaları ve süreçleri bilfiil etkileyebilecek ulusal, yerel ve mültecilerin kurduğu kuruluşlar arasında güçlü bir işbirliğidir. Bu kuruluşlar, 2015 yılında Ankara'da düzenlenen "*Türkiye Mülteci Konseyinin Kurulması*" çalıştayında Türkiye'de giderek artan mülteci ve göçmen sayısına karşın STK'lar arasındaki koordinasyon ve işbirliği eksikliği konusunda mutabık kalmış ve buna bir yanıt olarak 2016 yılında bir araya gelmiştir. Ağın özel hedefleri, koordineli eylemlerle mülteci ve göçmen haklarının daha iyi bir şekilde korunmasını sağlamak, çıkarılan dersler aracılığıyla uluslararası insani ve mülteci koruma uygulama standartlarının geliştirilmesine katkıda bulunmak ve zorunlu göç konusunda küresel düzeydeki söylemler ve Türkiye'deki ulusal mülteci rejimi arasında bir köprü kurmaktır. TMK, 2016 yılından bu yana üye sayısını 23'e çıkarmıştır ve bu kuruluşların yarısı mülteciler tarafından kurulmuştur.

Aralık 2017'de TMK, İltica ve Göç Araştırma Merkezi (İGAM) ve Oxfam, sekiz diğer kuruluşan² oluşan bir yönlendirme komitesiyle birlikte, 2018 Uluslararası Mülteci Kongresi ile sonuçlanan bir sivil toplum istişare ve politika geliştirme süreci başlatmıştır.³ Bu süreç, mültecilerin kurduğu ve ulusal sivil toplum kuruluşlarının mültecilerle ilgili ulusal ve uluslararası politika geliştirme süreçlerine katılımını artırmaya

¹ TMK'nın kurucu üyeleri arasında İltica ve Göç Araştırma Merkezi (İGAM), Uluslararası Mavi Hilal İnsani Yardım ve Kalkınma Vakfı (IBC), Kadın Emeğini Değerlendirme Vakfı (KEDV), İnsan Kaynağını Geliştirme Vakfı (İKGV), Hayata Destek Derneği (STL), Afgan Mülteciler Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği (ARSA), İzmir'deki Mültecilerle Dayanışma Derneği ve Şefkatder yer almaktadır.

² İnsan Kaynağını Geliştirme Vakfı (İKGV), Hayata Destek Derneği (STL), Ravdanur Derneği, Asil Vakfı, Kadın Emeğini Değerlendirme Vakfı (KEDV), Eğitim Reformu Girişimi (ERG), İktisadi Kalkınma Vakfı (İKV) ve Network for Refugee Voices (Mülteci Sesleri Ağı).

³ Bu politika istişare ve geliştirme sürecinin sonuçlarına ve 2018 Uluslararası Mülteci Kongresi hakkında daha fazla bilgiye şuradan ulaşabilirsiniz: <https://www.refugeecongress2018.org/>

yönelik mevcut çabalara katkıda bulunmak üzere tasarlanmıştır. En fazla mülteci barındıran ülkelerdeki bakış açılarını da içerecek şekilde, bu süreç mülteci ve ev sahibi toplulukların ve onları temsil eden kuruluşların bakış açılarının süreçlere dahil edilmesini kolaylaştırmayı amaçlamıştır.

TMK, Nisan 2020'de "*Türkiye Mülteci Konseyinin Güçlendirilmesi ve Türkiye'deki Mülteciler ile Ev Sahibi Toplulukların Haklarının Desteklenmesi*" isimli yeni bir projeye başlamıştır.⁴ Projenin genel hedefi, mülteci kuruluşlarının ve ulusal kuruluşların yerel, ulusal ve uluslararası düzeyde zorunlu göçle ilgili karar alma ve politika geliştirme süreçlerine katılımını kolaylaştıran bir ağ olarak TMK'yi güçlendirerek Türkiye'deki mülteci ve ev sahibi toplulukların haklarını korumak ve iyileştirmek için tasarlanmış politika ve programlar geliştirmektir.

Metodoloji: İstişare süreci, TMK'nın 19 üyesiyle⁵ (9 ulusal kuruluş⁶, 9 mülteci kuruluşu⁷ ve 1 uluslararası kuruluş) yapılan derinlemesine görüşmeleri ve ardından bu görüşmeler yoluyla toplanan bilgilerin analizini içermiştir.⁸ Bu üyeler, Türkiye genelinde 8 farklı ilde (Ankara, Gaziantep, Hatay, İstanbul, İzmir, Kayseri, Şanlıurfa ve Trabzon) bulunmaktadır. Bu kuruluşların 13'ünü erkek katılımcılar, 4'ünü kadın katılımcılar ve 1'ini hem erkek hem de kadın katılımcılar temsil etmiştir. TMK üyelerinin, Türkiye'deki mültecilerin, küresel COVID-19 salgını bağlamındaki de dahil olmak üzere, önceliklerine, kurumsal önceliklerine, dahil oldukları ağlar ve ortaklıklara, politika belirleme süreçlerine katılımlarına ve TMK'nın yerel, ulusal ve uluslararası düzeydeki yönünü ve rolünü şekillendirme yollarına ilişkin görüşlerine ışık tutmak için yarı yapılandırılmış bir görüşme yönergesi⁹ kullanılmıştır.. Üye kuruluşlarla yapılan görüşmeler, planlandığı gibi saha ziyaretleri yerine, devam eden COVID-19 durumu nedeniyle Skype, WhatsApp ve Zoom gibi çevrimiçi araçlar yoluyla gerçekleştirilmiştir.

Görüşmelerin yalnızca TMK üyeleriyle gerçekleştirildiği göz önünde bulundurularak, sunulan analiz sonuçlarının Türkiye'deki tüm STK'ların görüşlerini yansıtmadığının dikkate alınması gerekmektedir. Bununla birlikte, TMK Türkiye'deki mülteci kuruluşları ve ulusal STK'ları aynı çatı altında buluşturan tek sivil toplum ağı olduğu için bu görüşmeler hem mülteciler ile ev sahibi toplulukların hem de daha geniş sivil toplumun bakış açıları ve öncelikleri hakkında bir fikir vermektedir.

2018 yılında Uluslararası Mülteci Kongresi'ne hazırlık sürecinde TMK üyeleriyle mültecilerin öncelikleri hakkında görüşmeler yapıldığından, mevcut görüşmeler üyelerin, mülteci önceliklerinin iki yıllık zaman

⁴ Proje, AB Türkiye Delegasyonu tarafından finanse edilmekte olup İltica ve Göç Araştırma Merkezi (İGAM), Uluslararası Mavi Hilal İnsani Yardım ve Kalkınma Vakfı (IBC) ve Oxfam tarafından başlatılmıştır. Proje, mültecilerin yürüttüğü ve ev sahibi topluluk STK'larıyla yapılan bir dizi diğer istişareden yararlanılarak mevcut TMK üyeleriyle birlikte tasarlanmıştır.

⁵ TMK'nın 23 üyesinin tamamıyla görüşme yapılamamıştır. Bunun sebebi, bazı kuruluşlara ait geçerli irtibat bilgisinin bulunmaması (3) veya kuruluşun faal durumda olmamasıdır (1).

⁶ Bu sayı, genellikle karar alma süreçlerinin dışında bırakılan kadınların seslerini ve önceliklerini ortaya koymak için ilgili olduğu durumlarda görüş ve deneyimleri ayrı ayrı sunulan 1 kadın kuruluşunu içermektedir. Bir katılımcı, iki ayrı ev sahibi topluluk üye kuruluşunu da temsil etmiş ancak görüşme verileri, bu katılımcının bir kuruluşu temsil ettiği şeklinde yansıtılmıştır.

⁷ Bu kuruluşlar hem Suriyelilerin yürüttüğü hem de Afganların yürüttüğü kuruluşları içermektedir.

⁸ Görüşülen katılımcıların ve kuruluşların tam listesi için Ek 1'e bakınız.

⁹ Görüşme rehberi için Ek 2'ye bakınız.

zarfında ne şekilde değiştiği ve bu değişen önceliklerin TMK'nın gelecekteki çalışmalarına nasıl yön verebileceği hakkında toplu olarak düşünmesine imkân sağlamıştır. Bu rapor, söz konusu görüşmelerden elde edilen bulguları özetlemekte ve TMK'nın mülteci kuruluşlarını ve ulusal STK'ları bir çatı altında toplayan aktif bir ağ olarak kendisini nasıl güçlendirebileceği ve konumlandırabileceği konusunda bir analiz sunmaktadır.

Mülteci öncelikleri ve politika geliştirme süreçleri hakkındaki bakış açılarını ve deneyimleri yansıtabilmek için, derinlemesine görüşmelerden elde edilen tüm bulgular kuruluş tipine (mülteci kuruluşları, ulusal kuruluşlar, kadın kuruluşları ve uluslararası kuruluşlar) göre analiz edilmiştir.

Metodolojiye İlişkin Sınırlamalar: Görüşmeler, TMK Sekreterya'sının üyelere ilişkin mevcut irtibat bilgilerini kullanarak ulaşılabildiği kuruluşlarla gerçekleştirilmiştir. Sonuç olarak, TMK üyelerinin bazılarıyla görüşülemediği ve bakış açıları bu rapora dahil edilememiştir. TMK'nın mevcut üye profili nedeniyle kadın kuruluşlarının bakış açılarının da yeterince temsil edilememiştir.

Bölüm 1: Türkiye'deki Mülteci Önceliklerinin Analizi

Bu bölüm, görüşmelerde TMK üyesi kuruluşlar tarafından belirtilen mültecilere ilişkin farklı öncelikleri ortaya koymaktadır. Üyeler tarafından belirlenen konular, sosyal uyum ve adaptasyonun teşvik edilmesine ve mültecilerle ev sahibi topluluklar arasındaki ilişkilerin geliştirilmesine yönelik artan ihtiyaç dahil olmak üzere TMK üyelerinin, mültecilerin uzun vadeli refahına ilişkin daha geniş çaplı endişelerini yansıtmaktadır. COVID-19 ile ilgili yaşanan son gelişmeler ışığında görüşülen kuruluşların büyük bir çoğunluğu temel ihtiyaçlara erişimi bir öncelik olarak belirtmiştir. Aşağıdaki bölüm, üye kuruluşların mülteci öncelikleri hakkındaki görüşlerini, COVID-19'un bu öncelikler üzerindeki etkisini ve bu önceliklerin üyelerin kurumsal önceliklerine ne ölçüde yansıdığını ele almaktadır.

1.1 Mülteci Öncelikleri ile İlgili Ana Bulgular

TMK üyelerine göre mültecilerin genel öncelikleri bu bölümde incelenmiştir. Sosyal uyum ve adaptasyon, entegrasyon ve ayrımcılık, TMK üyeleri tarafından mülteciler için öne çıkan bir öncelik olarak dile getirilmiş olup görüşülen kuruluşların yarısı bunu bir sorun olarak tanımlamıştır (9 kez değinilmiştir). Sıkça dile getirilen diğer öncelikler, yasal statü ve haklara erişim (7 kez değinilmiştir), eğitime erişim (7 kez değinilmiştir) ve istihdam ve geçim kaynaklarına erişim (6 kez değinilmiştir) olmuştur. Yaygın olarak tespit edilen diğer öncelikler, kadın mültecilerin hakları ve ihtiyaçları ile ilgili olmuştur (4 kez değinilmiştir).

Görüşülen kuruluşlar, mülteci ve ev sahibi topluluklar arasındaki etkileşim ve iletişim eksikliğini, iki topluluk arasındaki ilişkilerin iyileştirilmesi ve yabancı düşmanlığı ile ayrımcılığın azaltılması önünde büyük bir engel olarak belirtmiştir. Dil engelinin mülteciler için bir öncelik olarak belirtilme sıklığı da bu sorunu ortaya koymaktadır (5 kez değinilmiştir). Görüşülen kuruluşların, Suriyeli olmayan mültecilerin eğitim ve sağlık gibi temel hizmetlere erişim konusunda karşılaştıkları giderek artan güçlüklerle ilgili endişeleri de vardır. Kuruluşlar ayrıca mültecilerin Türkiye'de işveren sponsorluğu olmadan çalışma izni almalarına yönelik bir sistemin olmaması ve bu eksikliğin mültecilerin sosyal güvence sunan kayıtlı istihdam aramalarını daha zor hale getirmesi ile ilgili kaygılarını dile getirmiştir. Temel ihtiyaçlara (3 kez

değnilmiştir) ve psikososyal desteğe erişim (3 kez değnilmiştir)¹⁰ de bazı kuruluşlar tarafından öncelikler arasında sıralanmıştır.

Diğer kuruluşlar, Suriye'deki gerileyen ekonomik durumun ve son dönemlerdeki siyasi gelişmelerin, Suriye'de müdahil olan ülkelerin çakışan dış politika çıkarlarının ve müdahalelerinin neden olduğu gerilimlerin, mültecilerin refahını, ev sahibi toplulukların mültecilerle ilgili algılarını ve mülteciler ile ev sahibi toplulukların arasındaki ilişkiyi etkileyen faktörler olduğuna dikkat çekmiştir. Dolayısıyla bu kuruluşlar, dış politikanın mültecilere yönelik politika ve tutumlara etkisini, önceliklendirilmesi gereken bir konu olarak belirtmiştir (3 kez değnilmiştir).

TMK üyelerinin Nisan 2020'de dile getirdiği öncelikler, 2018'de Uluslararası Mülteci Kongresi için yürütülen istişare sürecinden elde edilen bulgularla uyumludur.¹¹ 2018 yılındaki istişareler sırasında Türkiye'deki katılımcılara (TMK üyeleri dahil 30 katılımcı) göre öne çıkan mülteci öncelikleri, eğitime erişim (18 kez değnilmiştir), kayıtlı istihdama erişim (17 kez değnilmiştir), yasal statü tanınması (15 kez değnilmiştir), sosyal uyum (10 kez değnilmiştir) ve sağlık hizmetlerine erişimdir (9 kez değnilmiştir).

Belirlenen temel öncelikler hem mülteci kuruluşları hem de ulusal kuruluşlar tarafından dile getirilmiş olsa da bu kuruluşların her bir önceliğe verdiği önem, bir nebze de olsa farklılık göstermiştir. Ulusal kuruluşlar daha çok sosyal uyum ve adaptasyon, dil engeli ve dış politikaların mülteciler üzerindeki etkisini (sırasıyla 5 kez, 3 kez ve 3 kez değnilmiştir) mültecilere yönelik öncelikler arasında belirtmiştir. Buna karşılık, mülteci kuruluşları, yasal haklara ve statüye erişime, istihdam ve geçim kaynaklarına erişime, sosyal uyum ve adaptasyona ve eğitime erişime eşit derecede önem vermiştir (her birine 4 kez değnilmiştir). Mülteci kuruluşlarının, temel ihtiyaçlara erişimi mülteciler için bir öncelik olarak belirleme eğilimi daha yüksek olmuştur. Bu yanıtlar, mülteci kuruluşlarının ve ulusal kuruluşların farklılaşan önceliklerini yansıtmaktadır. Ulusal kuruluşlar, daha çok mültecilerin Türkiye toplumuyla bir arada yaşamasıyla ilgilenirken mülteci kuruluşları, bunun yanı sıra mültecilerin Türkiye'de onurlu bir yaşam sürdürmesi için gerekli olan koşullarla ilgilenmektedir.

Ulusal kuruluşlardan en az ikisi, Türkiye'de mültecilere yönelik çalışmalarda kullanılan birçok modelin, çok daha düşük sayıda mülteci barındıran ülkeler için tasarlanmış modeller olduğunu ifade etmişlerdir. Kuruluşlar, bu modellerin Türkiye'deki sivil toplum aktörlerine dayatıldığını ve zaman zaman Türkiye'deki mültecilerin ihtiyaçlarını, özellikle de mülteci kadınların ihtiyaçlarını karşılamak için uygun olmadıklarını belirtmişlerdir.

¹⁰ TMK üyeleri tarafından tespit edilen önceliklerin tam listesi için Ek 3'e bakınız.

¹¹ 2018 Uluslararası Mülteci Kongresi için yapılan istişare, mültecilerin yürüttüğü kuruluşlar ile çok sayıda mülteciye ev sahipliği yapan ülkelerdeki ulusal STK'ların görüşlerindeki ortak noktaları tespit etmeyi ve uluslararası politika belirleme süreçlerinde güçlendirilecek ortak politika fikirleri oluşturmayı amaçlamıştır. İstişare ve politika geliştirme süreci, 2018'de dünyada en çok mülteciye ev sahipliği yapan Türkiye, Lübnan, Pakistan, İran, Uganda, Etiyopya, Ürdün, Almanya, Demokratik Kongo Cumhuriyeti, Çad ve Kenya gibi ülkelerdeki mültecilerin yürüttüğü kuruluşlar, ev sahibi topluluk kuruluşları, akademi dünyası ve diğer kilit paydaşlara odaklanmıştır.

1.2 Mültecilerin COVID-19 ile İlgili Öncelikleri

Yukarıdaki bölüm, TMK üyelerinin belirlediği şekilde mültecilerin 2020 yılındaki önceliklerinin ve bu önceliklerin 2018'den bu yana çok fazla değişmediğinin altını çizmiştir. Bununla birlikte, Türkiye'de COVID-19 krizinin başlangıcından bu yana kuruluşlara bu önceliklerin nasıl değiştiği sorulduğunda bu önceliklerin çarpıcı bir biçimde değiştiği görülmüştür. COVID-19 göz önünde bulundurulduğunda temel ihtiyaçlara erişim en büyük öncelik olarak ortaya çıkmaktadır. Görüşülen kuruluşların yarısından fazlası mültecilerin şu anda gıda, nakit, hijyen malzemeleri gibi temel ihtiyaçlara ulaşmakta ve bunları temin etmede zorluklarla karşılaştıklarını ifade etmiştir (13 kez değinilmiştir). COVID-19'un yayılması sonucunda mülteciler arasında artan işsizlik (9 kez değinilmiştir) ve mültecilerin COVID-19'un olumsuz ekonomik ve sosyal etkisini azaltmak için hükümet tarafından sunulan destek tedbirlerine erişememesi (6 kez değinilmiştir) de öncelikler arasında belirtilmiştir.

TMK üyelerinin belirttikleri COVID-19 nedeniyle değişen öncelikler kuruluş türlerine göre farklılık göstermektedir. Mülteci kuruluşlarının, ulusal kuruluşlara kıyasla temel ihtiyaçlara erişimi bir öncelik olarak tanımlama eğilimi daha yüksek olmuştur. Ayrıca hükümetin COVID-19'e yönelik müdahalesinin mültecilerin ihtiyaçlarını karşılamada yetersiz kaldığını ve mülteci nüfusuna ulaşmadığını belirten katılımcıların büyük çoğunluğunu da mülteci kuruluşları oluşturmuştur (toplamda 6 kez değinilmiş olup 5'i mülteci kuruluşları tarafından dile getirilmiştir). Mülteci kuruluşları aynı zamanda COVID-19'un mültecilerin eğitime erişimi üzerindeki etkisine ilişkin kaygılarını belirtmiştir. Zira, mülteciler için dijital eğitime erişimle ilgili sorunları ve okulların kapanması sonucunda Türkçeyi akıcı konuşmayla ilgili kazanımlarını kaybettiklerini dile getirmişlerdir. Mülteci kuruluşlarının bazıları bilgiye erişim (1 kez değinilmiştir), kalabalık hanelerde hijyen koşullarını sağlama güçlüğü (1 kez değinilmiştir) ve psikolojik sağlıkla ilgili sorunlar (1 kez değinilmiştir) gibi COVID-19'un mültecilerin yaşamlarına bireysel düzeydeki etkisine değinmiştir.

Buna karşılık, ulusal kuruluşların COVID-19'un ekonomi üzerinde ve mülteci toplulukları üzerindeki etkisini daha geniş bir şekilde vurgulama eğiliminin daha yüksek olduğu görüşmüştür. Bu kuruluşlar, COVID-19'un ekonomiye etkisini (2 kez değinilmiştir), mültecilerin sağlık hizmetlerine erişimini (2 kez değinilmiştir), yaşlı mülteci nüfusu üzerindeki etkisini (1 kez değinilmiştir) ve dış politikadaki beklenmedik etkilerini (1 kez değinilmiştir) daha sık belirtmişlerdir.

Katılımcılar, bir istisna dışında, COVID-19'un kadınlar üzerindeki etkisinden bahsetmemiştir. Görüşülen tek kadın kuruluşu, kadına yönelik şiddetin COVID-19'dan sonra arttığını ve kadınların ev içi bakım sorumluluklarının arttığını vurgulamıştır.

1.3 Kurumsal Öncelikler

Bu bölüm, görüşülen kuruluşların önceliklerini ve çalışma alanlarını ele almakta ve bu öncelikleri yukarıda tartışılan önceliklere göre incelemektedir. Bu inceleme, görüşülen kuruluşların önceliklerinin kurumsal faaliyetlerine yansıtıldığı varsayımına dayanmaktadır.

Temel ihtiyaçlara erişim, çoğu kuruluşun faaliyetlerinde öncelik verdiği bir alan olarak ortaya çıkmaktadır (9 kez değinilmiştir). Özellikle COVID-19'un yayılmasıyla birlikte, bu kuruluşların birçoğu kendi ağlarında

desteğe ihtiyaç duyan mülteciler için gıda gibi temel ihtiyaçları sağlamak ve dağıtmak için örgütlenmiştir. Bu kuruluşların bir kısmı bu faaliyetleri, temel olarak WhatsApp veya diğer dijital kanallar aracılığıyla koordine etmiştir. Eğitim konusu (8 kez değinilmiştir), pandemi öncesinde birçok kuruluş için öncelikli bir alan olarak yakından takip edilmiştir ve kuruluşların bir kısmı halk eğitim merkezlerinde Türkçe kursları ve diğer meslek kurslarını düzenlemiştir. Kuruluşlar ayrıca COVID-19 sonrasında mültecilere psiko-sosyal destek sunmaya ve mültecilerin ihtiyaçlarına yanıt veren faaliyetler düzenlemeye öncelik vermiştir (ikisine de 7 kez değinilmiştir).

Görüşülen TMK üyelerine göre, mülteci ve ev sahibi topluluklar arasındaki sosyal uyum ve adaptasyon, yasal statü ve haklara erişim ve istihdam fırsatlarına erişim mülteciler için en önemli konular olmasına rağmen göreceli olarak az sayıdaki kuruluş bu alanlarda doğrudan faaliyet gösterdiklerini belirtmiştir (sırasıyla 5 kez, 5 kez ve 4 kez değinilmiştir). TMK üyelerinin bu konulara verdiği önem, ortak savunuculuk faaliyetleri yoluyla ele alınabilecek sorunların bir göstergesi olarak kabul edilebilir. Kuruluşların, bu sorunların bazılarını doğrudan ele almasalar bile tamamının temsil ettikleri grupları (mülteciler ve mülteci toplulukları) bu hizmetleri sunan diğer STK'lara ve devlet kurumlarına yönlendirdikleri bir sevk sistemine sahip olduklarını söylediklerini belirtmekte yarar vardır. Kuruluşların yürüttükleri faaliyetleri ile belirlenen öncelikler arasındaki fark, sahada belirlenen öncelikler ile fonların yöneldiği konular arasındaki farkın bir göstergesi de olabilir. Bu nedenle, TMK'nın ulusal kuruluşlar ve mülteci kuruluşlarının karar alma süreçlerine anlamlı katılımı konusunda bir savunuculuk gündemi belirlemesi, ve yerel düzeyde sürdürülen politika ve programların geliştirilmesini sağlamak ve anlamlı katılım konusunda uluslararası taahhütleri izlemek için bu kuruluşlarla birlikte çalışması uygundur zamanı gelmiştir. Yerel kuruluşların (ulusal ve mülteci kuruluşları), müttefikleri/destekçileri ile birlikte karar alma süreçlerine anlamlı katılımı konusunda uzun vadeli savunuculuk çalışmaları yürütmeleri önemli olacaktır. Seslerini duyurmak ve ülkedeki program geliştirme ve fonlarla ilgili kararlar üzerindeki etkilerini arttırmak, mülteci desteğini daha uygun, temellendirilmiş ve etkili hale getirmeye yardımcı olacaktır.

Yukarıda belirtilenlere karşın, kuruluşların tercih ettikleri eylemler, özellikle mülteci kuruluşları göz önüne alındığında, belirli bir ölçüde, temsil ettikleri grupların ihtiyaçlarına yanıt verebilirlik düzeylerini de yansıtmaktadır. Görüşülen mülteci kuruluşları ve ulusal kuruluşlar, COVID-19'a yanıt olarak çeşitli faaliyetler yürüttüklerini ve mültecilere temel ihtiyaçlar sağladıklarını belirtmişlerdir (mülteci kuruluşlarının % 56'sı ve ulusal kuruluşların %33'ü).

Mülteci kadınların istihdama erişimi, neredeyse kadın hakları ve ihtiyaçları ile aynı ölçüde bir öncelik olarak ortaya çıkmaktadır (sırasıyla 3 ve 4 kez değinilmiştir). Bu durum, birçok kuruluşun, kadınlara yönelik gelir sağlayıcı faaliyetleri sosyal içerme ve uyumu kolaylaştırma ve kadın mültecilerin haklarına erişimini sağlama aracı olarak algıladığı gerçeği ile açıklanabilir.

Bölüm 2: Üyelerin mevcut işbirlikleri ve yer aldıkları ağlar

Aşağıdaki bölüm, TMK üyelerinin mülteciler ve zorunlu göçle ilgili çalışmalar yürüten yerel, ulusal ve uluslararası aktörler ve ağlarla mevcut işbirlikleri ve ortaklıkları hakkında genel bir bakış sunmaktadır. Bu bölümde verilen bilgiler, birlikte çalıştıkları farklı aktörleri ve ağları görüşmeler sırasında aktaramamış

olma ihtimali nedeniyle sınırlıdır.¹² Yine de aşağıdaki bilgiler, mevcut üyelerin birlikte çalıştığı ağ ve kuruluş türlerinin geniş bir resmini sunmak için kullanılabilir.

Görüşmelere göre, kuruluş türünden bağımsız olarak TMK üyeleri ağırlıklı olarak Türkiye'deki hükümet ve devlet aktörleriyle (görüşülen 19 kuruluşun 16'sı), özellikle belediyeler ile belediyelerin şehir meclisleri (12 kez değinilmiştir) ve valilikler (6 kez değinilmiştir) dahil olmak üzere yerel yönetimler ile yakın koordinasyon içinde çalışmaktadırlar. İçişleri Bakanlığı (7 kez değinilmiştir), Milli Eğitim Bakanlığı (5 kez değinilmiştir)¹³ ve Aile, Çalışma ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı (4 kez değinilmiştir) gibi bakanlıklarla yapılan işbirlikleri de yaygın olarak belirtilmiştir.¹⁴ Bu bulgulara bakıldığında, TMK üyelerinin diğer devlet kurumlarına kıyasla yerel yönetimlerle daha sık işbirliği yaptığı görülmektedir. Bu durum, yerel yönetimin, mülteci kuruluşları ve ulusal kuruluşlar için önemini göstermekte olup gelecekteki planlamalarda dikkate alınmalıdır.

Mülteci kuruluşları, ulusal kuruluşlar ve kadın kuruluşlarının tamamı ulusal ve uluslararası kuruluşlarla (sırasıyla 11 kez ve 10 kez değinilmiştir) yakından çalıştıklarını söylemişlerdir. Bununla birlikte, uluslararası kuruluşlarla ilişkiler ağırlıklı olarak bir donörle kurulan ilişki şeklindedir ve bu da kuruluşların eşit şartlarda ortaklık kurması için çok az bir alan tanıyabilmektedir. Mülteci kuruluşlarının büyük çoğunluğu ulusal kuruluşlarla beraber çalıştıklarını belirtirken (7 kez değinilmiştir), ulusal kuruluşlar mülteci kuruluşlarıyla olan ilişkilerine daha az vurgu yapma eğilimi göstermiştir. Dolayısıyla, ulusal kuruluşlar ve mülteci kuruluşlarının arasındaki ilişki ve bu kuruluşların daha yakın iş birliği içinde olmasını sağlayacak ortamın oluşturulması, TMK için önemli bir faaliyet alanı olarak ortaya çıkmaktadır. Mülteci kuruluşları ve ulusal kuruluşların TMK'ya üyeliği, hem birbirleriyle iş birliği yapmaları için başka koşullarda bulamayacakları hem de bu ilişkiyi daha da ilerletmek ve güçlendirmek için ortak çalışma yürütmek için bir imkan teşkil etmektedir.

Görüşülen TMK üyelerinin üçte biri diğer uluslararası ve ulusal ağlarla yakından çalıştıklarını belirtmişlerdir (her birine 7 kez değinilmiştir). Mülteci kuruluşları ve ulusal kuruluşlar, uluslararası ağlarda eşit düzeyde yer almalarına rağmen, mülteci kuruluşlarının ulusal kuruluşlara kıyasla ulusal ağlara daha az dahil oldukları görülmektedir.

TMK üyelerinin ulusal ve uluslararası kuruluşlarla ortaklık kurma deneyimlerinin aksine, daha az sayıda TMK üyesi (sadece 5 kuruluş) herhangi bir kadın kuruluşu veya kadın kuruluşları ağıyla iş birliği içinde çalıştığını belirtmiştir. TMK'nın şu anki üyeleri arasında sadece bir kadın kuruluşu bulunduğu için, TMK'deki kadın kuruluşlarının sayısını artırmak konsey üyelerinin ağlarını kadın kuruluşlarını ve ağlarını içerecek şekilde genişletmenin bir yolu olabilir. Özellikle TMK'nın yapacağı ortak savunuculuk faaliyetlerinde toplumsal cinsiyete ve zorla yerinden edilmeye odaklanmak, daha fazla kadın kuruluşunu konseye dahil etmenin bir yolu olabilir.

¹² TMK üyeleri tarafından belirlenen kuruluşlar ve ağlar için Ek 4'e bakınız.

¹³ Buna Göç İdaresi Genel Müdürlüğü (GİGM) ile Afet ve Acil Durum Yönetimi Başkanlığı (AFAD) gibi İçişleri Bakanlığı ile ilişkili müdürlükler de dahildir.

¹⁴ Buna Halk Eğitim Merkezleri dahildir.

Son olarak, görüşülen TMK üyelerinden yalnızca biri özel sektörle işbirliği yaptığını belirtmiştir. Bu durum, görüşülen TMK üyelerinin mültecilerin istihdama ve geçim kaynaklarına erişimine verdiği önem göz önünde bulundurulduğunda, TMK'nın ilişkilerini geliştirmek için yatırım yapmayı düşünebileceği bir alan olabilir.

Bölüm 3: TMK'nın Ortak Çalışmalarına Yönelik Tavsiyeler

Aşağıdaki bölüm, TMK üyelerinin birlikte en iyi nasıl çalışabilecekleri konusunda üyelerle yapılan görüşmelerde ortaya çıkan fikirleri ortaya koymaktadır. Bu fikirler, TMK'nın başlatabileceği belirli çalışmalar ve faaliyetlere yönelik tavsiyelere ek olarak, TMK'nın mülteci kuruluşları ve ulusal kuruluşlardan oluşan bir çatı organizasyonu olarak üstlenmesi gereken sorumluluklara ilişkin tavsiyeleri de içermektedir. Katılımcılar çok çeşitli ve özgün tavsiyelerde bulunduğu için bu tavsiyeler birkaç ana tema altında sınıflandırılmıştır. Bu temalar şunlardır:

- Ortak politika geliştirme ve belirli sorun alanlarında savunuculuk, bu politika geliştirme ve savunuculuk çalışmaları için potansiyel bir mekanizma olarak çalışma gruplarının oluşturulması,
- TMK ağ yapısının güçlendirilmesi,
- Deneyim paylaşımı,
- Farkındalık oluşturma faaliyetleri,
- Çeşitli aktörlerin bir araya getirilmesi ve
- Araçların geliştirilmesi.

Üyeler, TMK'nın politika geliştirmeye odaklanmasını ve deneyim ve bilgi paylaşımına yönelik bir platforma dönüşmesini tavsiye etmiştir. Ayrıca, TMK'nın, mülteci kuruluşları ve ulusal kuruluşların politika geliştirme ve bilgi paylaşımı yoluyla gerçekleştirdikleri etkiye ilişkin kanıt oluşturan bir platform haline gelmesi önerilmiştir. Görüşülen bir kuruluşun sözleriyle ifade edecek olursak, TMK daha geniş anlamda sivil toplum için gündem belirleyici rol üstlenen bir ağ haline gelebilir. Ulusal kuruluşlar özellikle TMK'nın zorunlu göç, iltica ve mülteci sorunlarıyla ilgili politika önerileri geliştirmek için diğer kuruluşlarla birlikte çalışmasını tavsiye etmişlerdir (4 kez değinilmiştir). Mülteci kuruluşları ve ulusal kuruluşlar, TMK'nın mülteci sorunlarıyla ilgili araştırmalar yürütmeye odaklanması gerektiğini ifade etmişlerdir (4 kez değinilmiştir).

Önerilerin büyük çoğunluğu, mülteci nüfusuyla ilişkili belirli sorun alanlarında ortak savunuculuk girişimlerinde bulunmakla ilgili olup ortaklaşa geliştirilecek araştırma ve politikalara dayanmaktadır. Üyelerle yapılan görüşmelerde ortak politika ve savunuculuk girişimlerine yönelik **21 farklı fikir önerilmiştir**.¹⁵ Üyelerin önerdiği konu alanları, genellikle daha önce mülteciler için öncelik olarak belirledikleri konu alanlarıyla doğrudan ilişkilidir. Örneğin, birçok üye TMK'nın sosyal uyum (7 kez değinilmiştir), COVID-19'un mülteciler üzerindeki etkisi ve bu sorunların ele alınmasına ilişkin politika tavsiyeleri geliştirme (5 kez değinilmiştir) konusunda ortak savunuculuk çalışmaları yürütebileceğini belirtmiştir. Diğer temalar, mültecilerle ilgili farkındalığı artırmak için ortak faaliyetler yürütme (5 kez değinilmiştir), istihdama erişim (4 kez değinilmiştir) ve donörler ile fonlama kuruluşlarını etkileme (2 kez

¹⁵ Önerilen ortak politika ve savunuculuk girişimlerinin tam listesi için Ek 5'e bakınız.

değnilmiştir) konusunda ortak faaliyetler yürütmeye odaklanmıştır. İlginçtir ki, hem mülteci kuruluşları hem de ulusal kuruluşlar, sosyal uyum konusunda ortak savunuculuk yapmayı neredeyse eşit derecede tavsiye etseler de, mülteci kuruluşları, ortak savunuculuk faaliyetlerinin COVID-19'a, mültecilerin çalışma haklarına ve istihdama erişimine odaklanması gerektiğini daha çok belirtmişlerdir. Mültecilerle ilgili belirli konularda çalışma grupları oluşturulması aracılığıyla savunuculuk yapılması (5 kez değnilmiştir) da tavsiye edilmiştir.

Bir başka tema, TMK'nın kendisini bir çatı ağ olarak güçlendirmesine odaklanmıştır. Bu tavsiyelerin odaklandığı konular aşağıdaki gibidir:

- Mevcut üye kuruluşlar arasındaki ilişkilerin geliştirilmesi ve iyileştirilmesi (7 kez değnilmiştir),
- TMK'nın yönetişiminin güçlendirilmesi (7 kez değnilmiştir),
- Mültecilerle ilgili konularda çalışan farklı aktörlerin bir araya getirilmesi (5 kez değnilmiştir),
- Üyelerin kapasitesinin güçlendirilmesi (2 kez değnilmiştir).

Bu tema altındaki tavsiyeler, mülteci kuruluşlarına (4 kez değnilmiştir) kıyasla ulusal kuruluşların (10 kez değnilmiştir) temsilcileri tarafından daha sık dile getirilmiştir. Görüşülen kuruluş arasında yer alan mülteci kuruluşları daha ziyade üye kuruluşlar arasındaki ilişkinin geliştirilmesini tavsiye ederken üyelerin yönetişiminin ve kapasitesinin güçlendirilmesi ulusal kuruluşlar tarafından dile getirilmiştir. Bu eğilim, mülteci kuruluşlarının ulusal ağlarını genişletme ve ulusal kuruluşlarla iş birliğine girme konusuna daha çok öncelik vermesinden kaynaklanıyor olabilir. Örneğin, bir mülteci kuruluşu, TMK'nın, ulusal kuruluşları ve mülteci kuruluşlarını bir araya getirmeyi ana faaliyetlerinden biri haline getirmesini tavsiye etmiştir.

Görüşülen kuruluşlar, TMK'nın sosyal medya kampanyaları ve imza kampanyaları düzenlemesini, mülteciler arasında farkındalığı artıracak etkinlikler düzenlemesini ve yerel sorunları ulusal ve uluslararası düzeyde görünür kılmak için çalışmasını tavsiye etmiştir. Kuruluşlar, farklı aktörleri bir araya getirme görevini üstlendiği takdirde TMK'nın, uluslararası kuruluşları, ulusal kuruluşları, mülteci kuruluşlarını ve ağları bir araya getirebileceğini, koordineli ve ortak bir politika ve savunuculuk çalışmasına olanak sağlayabileceğini ileri sürmüşlerdir.

Bölüm 4: Mülteci sorunları konusunda karar vericilerle etkileşime dair öneriler

Bu bölüm, TMK üyesi kuruluşlar tarafından mültecilerle ilgili konularda karar vericileri ve politika yapıcılarını etkilemeye yönelik olası stratejiler hakkında yapılan önerileri ortaya koymaktadır. Görüşülen kuruluşların yarısı (10), hem ulusal kuruluşlar hem de mülteci kuruluşları, Türkiye Cumhuriyeti Cumhurbaşkanlığı, bakanlar, siyasi parti liderleri veya belediyeler gibi yerel ve ulusal düzeydeki hükümet kurumları ile doğrudan etkileşime geçmenin, TMK üyelerinin mültecilerle ilgili politika geliştirme süreçlerinde daha etkili olmasını sağlayacağını belirtmiştir. Kamu kurumları arasında en çok dile getirilen aktör belediyeler olup (diğer aktörlere 1-2 kez değnilirken belediyelere 5 kez değnilmiştir) özellikle mülteci kuruluşları tarafından (4 kez) belirtilmiştir. Daha az belirtilmiş olsa da, mecliste devam eden süreçleri düzenli toplantılar ve mekanizmalar vasıtasıyla takip ederek Türkiye Büyük Millet Meclisindeki karar alma süreçlerini etkilemek (3 kez değnilmiştir) de mültecilerle ilgili politikaları doğrudan etkilemeye yönelik bir strateji olarak belirtilmiştir.

Görüşülen kuruluşlar, karar alma ve politika geliştirme süreçlerini etkileme konusundaki savunuculuk kapasitesini artırmak için TMK'ya yönelik çeşitli stratejilerden bahsetmiştir. Bu tavsiyeler şunlardır:

- Bir iletişim stratejisinin hazırlanması, kamuoyu kampanyalarının yürütülmesi ve bir iletişim ağının oluşturulması dahil olmak üzere TMK'nın iletişim kapasitesinin güçlendirilmesi (8 kez değinilmiştir);
- Politika geliştirme süreçlerine kanıt sağlama, farklı devlet aktörlerinin hedeflerini anlama ve politika önerileri geliştirme gibi yollarla TMK'nın araştırma yürütme konusundaki rolünün güçlendirilmesi (7 kez değinilmiştir) ve
- Savunuculuk yoluyla etkilenmek istenen kurumlar göz önünde bulundurularak çalışma grupları oluşturma ve TMK'nın coğrafi kapsayıcılığını genişletmek üzere üye sayısını artırma gibi yollarla TMK'nın iç yapısının güçlendirilmesi (5 kez değinilmiştir).

Mülteci kuruluşları, ulusal kuruluşlara kıyasla, iletişim kapasitesinin mültecilerle ilgili politikaları etkilemede daha önemli olduğunu düşünmektedir (toplamda 8 kez değinilmiş olup bunların 6'sı mülteci kuruluşlarıdır). TMK'nın iletişim kapasitesinin güçlendirilmesi, görüşülen tüm kuruluşların ortak önerisidir. Bununla birlikte, görüşülen üyeler arasından bir ulusal kuruluş, mesaj iletmek veya mültecilerle ilgili çalışmaları paylaşmak için medya kanallarını kullanmanın ev sahibi toplulukta zaman zaman ters tepkiye neden olabileceğini ve bu konunun mülteci nüfusuna zarar vermemek için hassasiyet ve özenle ele alınması gerektiğini belirtmiştir.

Öte yandan, görüşülen kuruluşların bahsettiği bazı savunuculuk stratejileri, Türkiye'de ve diğer ülkelerde devlet dışı aktörlerle ilişki kurmayı veya bu aktörlerle etkileşime geçmeyi içermektedir. TMK'nın, deneyimlerin paylaşılması için bir platform görevi görerek (daha çok mülteci kuruluşları tarafından önerilmiştir) veya sivil toplum için bir odak noktası mekanizması oluşturarak Türkiye'deki sivil toplumla daha geniş çaplı olarak ilişki kurması önerilmiştir (4 kez değinilmiştir). Diğer öneriler arasında, TMK'nın bir danışma komitesi kurarak BM kuruluşları ve akademisyenler dahil olmak üzere Türkiye'deki diğer paydaşları yapısına dahil edebileceği (2 kez değinilmiştir) ve uluslararası düzeyde savunuculuk çalışmaları yürütebileceği (2 kez değinilmiştir) yer almaktadır. İlginçtir ki, uluslararası düzeyde savunuculuk çalışmalarının yapılmasıyla ilgili tavsiyeler sadece ulusal kuruluş temsilcileri tarafından dile getirilmiştir.

Görüşülen üyeler, mültecilerle ilgili konularda karar vericileri etkileme stratejisinin bir parçası olarak, TMK'nın belirli hedef kitlelerle iletişime geçmesini tavsiye etmişlerdir. Bu kitleler, yerel hükümetler (4 kez değinilmiştir), Cumhurbaşkanlığı (1 kez değinilmiştir) ve İçişleri Bakanlığı (1 kez değinilmiştir) dahil olmak üzere yerel ve ulusal düzeydeki devlet kurumlarıdır (6 kez değinilmiştir). Diğer üyeler, TMK'nın BM kuruluşlarını (1 kez değinilmiştir) ve STK ağları/platformları, mülteci ve ev sahibi topluluklar ve akademisyenler dahil olmak üzere daha geniş bir sivil toplumu (5 kez değinilmiştir) etkilemeyi hedeflemesini tavsiye etmiştir. Üyeler ayrıca, COVID-19'un sosyal etkilerini ele almak için şu anda kurulma aşamasında olan Toplum Bilimleri Kurulunun, medyanın ve kayıt dışı ekonomideki aktörlerin TMK'nın gelecekteki savunuculuk çalışmaları için potansiyel birer hedef kitlesi olabileceğini öne sürmüştür. Özellikle yerel yönetim, mülteciler ve mülteci toplulukları, akademisyenler ve medya ile ilişki kurmaya yönelik tavsiyeler, mülteci kuruluşlarının temsilcileri tarafından belirtilmiştir.

Bununla birlikte, karar vericileri etkilemeye yönelik stratejiler konusunda yukarıda açıklanan görüşlerin tüm üyeler tarafından paylaşılmadığını belirtmekte yarar vardır. Görüşülen birkaç üye kuruluş, mülteci sorunlarıyla ilgili karar alma sürecini etkileme, yani hükümet aktörlerini ve fonlama kuruluşlarını etkileme olasılığının sınırlı olduğunu veya hiç olmadığını düşünmektedir.

Yukarıda ele alınan bakış açıları, büyük ölçüde üyelerin karar verme ve politika belirleme süreçlerine katılım konusundaki daha önceki deneyimlerine dayanmaktadır. Görüşmeler sırasında bazı TMK üyeleri, sahada çalışmalar yürüten hem mülteci kuruluşları hem de ulusal kuruluşlar, devlet aktörleriyle doğrudan ilişki kurma deneyimlerini paylaşmışlardır. Örneğin üyelerden biri, bir siyasi parti lideriyle yaptıkları yüz yüze toplantının, siyasi partinin Türkiye'deki Suriyeli mültecilerle ilgili söylemlerinde bir değişikliğe yol açtığına dikkat çekmiştir. Bir diğer mülteci kuruluşu, buldukları ilde vali ve vali yardımcısı ile düzenli temas halinde olduklarını ve valiliğin ve İl Göç İdaresi Müdürlüğü'nün bürokratlarıyla mültecilerin yaşantıları hakkında düzenli görüşmeler yaptıklarını söylemiştir. Bu örnekler, mülteci kuruluşları ve ulusal kuruluşların, mültecilerin ve ev sahibi toplulukların günlük yaşamlarını şekillendiren gerçekleri karar verici ve politika yapımcılarla paylaştıkları aşağıdan yukarıya bir savunuculuk stratejisinin potansiyel rolünü yansıtmaktadır.

Sonuç

Bu rapor, TMK üyeleriyle Nisan 2020'de gerçekleştirilen ve üyelerin Türkiye'deki mültecilerin günümüzdeki öncelikleri hakkındaki fikirlerini ve TMK'nın yerel, ulusal ve uluslararası düzeyde aktif bir ağ haline gelmesine yönelik tavsiyelerini paylaşma imkânı sunan bir istişare sürecinden elde edilen bulguları sunmuştur. TMK üyeleri, Türkiye'deki mültecilerin bugünkü temel öncelikleri olarak genellikle sosyal uyum ve adaptasyonu, yasal statü ve haklara erişimi, eğitime erişimi ve istihdam ile geçim kaynaklarına erişimi belirlemiştir. Bu öncelikler, TMK üyeleri ve Türkiye'deki diğer STK'ların 2018 yılında düzenlenen Uluslararası Mülteci Kongresi için yürütülen istişare süreci sırasında belirledikleri önceliklerle büyük ölçüde paralellik göstermekte ve TMK üyelerinin bu alanlarda mülteci ve ev sahibi toplulukların haklarının iyileştirilmesi konusunda çalışmalar yapılabileceğini düşündüğünü göstermektedir. TMK üyeleri ayrıca bugünkü koşullar altında Türkiye'deki mültecilerin gıda ve hijyen malzemeleri gibi temel ihtiyaçlara ulaşmada daha fazla zorlukla karşılaştıklarını ve COVID-19 nedeniyle işsizlikle karşı karşıya kaldıklarını belirtmiştir. Bu konuların tamamı, TMK'nın mülteci kuruluşları ve ulusal kuruluşların bakış açılarını derinleştirmek ve politika belirleme süreçlerine anlamlı katılımlarını artırmak için ortak savunuculuk faaliyetlerinde bulunabileceği olası alanlardır.

TMK üyeleri, devlet aktörlerinden, uluslararası ve ulusal kuruluşlar ve ağlardan oluşan geniş bir ağ içinde çalıştıklarını belirtmişlerdir. Bu aktörler arasında yerel yönetimler TMK üyelerinin birlikte çalışma yürütebilecekleri önemli bir ortak olarak ortaya çıkmıştır. TMK üyelerinin politika geliştirme konusundaki daha önceki deneyimleri, yerel ve ulusal düzeyde hükümet aktörleri ile doğrudan ilişki kurmanın, mültecilerle ilgili karar alma ve politika geliştirme süreçlerini olumlu yönde etkilemek için gerekli olduğunu göstermektedir. TMK, gündemini hayata geçirmek için yerel ve ulusal düzeydeki hükümet aktörleriyle etkileşim kurma fırsatlarını böylece stratejik olarak belirleyebilir.

TMK üyeleri, TMK'nın gelecekteki gündemine ilişkin çeşitli tavsiyelerde bulunmuştur. Bu tavsiyeler arasında, belirli sorun alanlarında kanıta dayalı ortak savunuculuk girişimleri, deneyim paylaşımı, farkındalık oluşturma, araçlar geliştirme, TMK ağını güçlendirme ve mülteciler ile zorunlu göç konusunda çalışmalar yürüten yerel, ulusal ve uluslararası düzeylerdeki aktörleri bir araya getirme yer almaktadır. Bu tavsiyelerin tümü, yerel ve ulusal kuruluşların ve mülteci kuruluşlarının mültecilerle ilgili çalışmalara anlamlı katılımı konusunda TMK'nın gündem belirleyici bir rol üstlenmesine yönelik olası yaklaşımlar olarak dikkate alınabilir.

Mülteci ve ev sahibi topluluklarla ilgili öncelikler arasında toplumsal cinsiyeti dikkate alan politika çözümlerinin geliştirilmesini sağlamak için kadın kuruluşlarının ulusal ve uluslararası karar ve politika geliştirme süreçlerine dahil olması çok önemlidir. 2018'deki Uluslararası Mülteci Kongresi için yürütülen istişare sürecinden elde edilen bulgular, kadınların ve kadın kuruluşlarının, erkek meslektaşlarına kıyasla, mülteci kadınların haklarını ve ihtiyaçlarını öncelik olarak belirleme olasılıklarının daha yüksek olduğunu ve kadın kuruluşlarının karar alma ve politika belirleme süreçlerine katılımının, mülteci kuruluşlarının katılımından bile daha düşük seviyede olduğunu göstermiştir. Her ne kadar TMK üyeleri görüşmelerde kadınların hak ve ihtiyaçlarını bir öncelik olarak dile getirmiş olsa da bu konu, yukarıda belirtilen diğer önceliklere kıyasla üyeler tarafından daha az belirtilmiştir. Karar alma ve politika geliştirme süreçlerindeki bu gerçeklik göz önünde bulundurulduğunda TMK, kadınların bakış açılarının ve önceliklerinin yapacağı ortak savunuculuğunun merkezinde yer almasını sağlamak için üye yapısını daha fazla kadın kuruluşunu içerecek şekilde genişletmeye öncelik verebilir. Daha fazla kadın kuruluşunu dahil etmek için TMK, özellikle kadınların zorunlu göç deneyimleri konusunda ortak savunuculuk çalışmaları yürütecek bir çalışma grubu kurabilir.

Bu rapor, TMK üyelerinin önceliklerini ve tavsiyelerini belgeleyip gelecek savunuculuk gündemiyle ilgili yapılacak tartışmaları ve ortak planlamaları güçlendirmektedir. Görüşmeler sırasında belirtildiği üzere, TMK, mülteci kuruluşlarının ve ulusal kuruluşların, yerel ve ulusal düzeyde yürütülen mülteci çalışmalarını güçlendirilmesine yönelik savunuculuk yapmak üzere iş birliği içinde çalışmaları için çok değerli bir fırsat sunmaktadır.

Ek 1: Görüşme Yapılan Kuruluşların ve Kuruluş Temsilcilerinin Listesi

	Görüşülen TMK Üyesi Kuruluş	Katılımcı:
1	Watan Foundation / Vatan Derneği	Ömer Kaya ve Oktay Yalçın
2	Hayata Destek Derneği	Sema Genel Karaosmanoğlu ve Serkan Denli
3	Afgan Mülteciler Dayanışma ve Yardımlaşma Derneği (ARSA)	Zakira Hekmat
4	Fikir Sanat Atölyesi (FİSA)	Aras Onur
5	Türk Psikologlar Derneği	Aras Onur
6	İzmir'deki Mültecilerle Dayanışma Derneği	Mohammed Salih
7	Kadın Emegini Değerlendirme Vakfı (KEDV)	Şengül Akçar
8	Şefkatder	Hayrettin Bulan
9	Hatay Yardımlaşma Derneği (HAYAD)	Rahmi Vardı
10	Ravdanur Derneği	Ravdanur Cuma
11	Sened Derneği	Nur İncetahtacı
12	Suriye Can Derneği	Şerif Yaşar
13	İnsan Kaynağını Geliştirme Vakfı (IKGV)	Muhtar Çokar
14	Biz Buradayız Derneği	Emir Milli
15	Afganistan Hazaraları Kültür ve Dayanışma Derneği	Muhammet Gül
16	İltica ve Göç Araştırmaları Merkezi (İGAM)	Metin Çorabatır
17	Mülteci Hakları Geliştirme Derneği	Hael Srour
18	Uluslararası Mavi Hilal İnsani Yardım ve Kalkınma Vakfı (IBC)	Muzaffer Baca
19	Mercy Without Limits / Sınır Tanımayan Merhamet	Amjad Banymarjeh

Ek 2: Grfme Rehberi

1. 2018'den bu yana (Uluslararası Mülteci Kongresi için istifare sürecinin yürütüldüğü yılı), kısa ve orta vadede Türkiye'deki mülteci için hangi konular öncelikli hale gelmiştir? Sizce mülteci ve yerel toplumun haklara erişimi ile ilişkili temel sorunlar nelerdir? Lütfen yanıt verirken COVID-19 bağlamını da göz önünde bulundurun.
2. Sivil toplumun bu sorunlardan hangisinde en etkili olacağını düşünüyorsunuz? Kurumsal ncelikleriniz nelerdir?
3. Sivil toplum kuruluşları arasında koordineli bir çalışma ortamı oluşturmak için neler yapılabilir? (rneğin, çalışma gruplarının oluşturulması, bazı üyelerin belirli konularda liderlik etmesi ve diğerlerini organize etmesi vb.)
4. Mülteci için ilgili çalışmalarınızda hangi kurumlarla/paydaşlarla/sivil toplum kuruluşlarıyla işbirliği yapıyorsunuz? Hangi ağlarda yer alıyorsunuz?
5. Sizce sivil toplumun karar vericileri mülteci öncelikleri konusunda etkileme kabiliyeti ne kadardır? TMK'nın karar vericilerle nasıl bir iletişim kurması gerektiğini düşünüyorsunuz?

Ek 3: Mültecilere Yönelik Öncelikler

TMK Üyelerine Göre Mültecilere Yönelik Öncelikler	
Öncelik	Değınilme Sayısı
Sosyal uyum ve adaptasyon	9
Yasal statü ve haklara erişim	7
Eğitime erişim	7
İstihdam ve geçim kaynaklarına erişim	6
Sağlık hizmetlerine erişim	5
Dil engeli	5
Kadın mültecilerin öncelikleri, hakları ve ihtiyaçları	4
Temel ihtiyaçlara erişim (gıda ve hijyen malzemeleri dahil olmak üzere)	3
Ülkedeki dış politikanın mülteciler üzerindeki etkisi	3
Psikososyal desteğe erişim	3
Çocukların korunması	3
STK'lar için donör ve fon sistemleri	2
Yükseköğretime erişim	2
Hizmetlere erişim	2
Genç mültecilerin karşılaştığı zorluklar (uzun vadeli entegrasyon dahil olmak üzere)	2
Üçüncü ülkeye yeniden yerleştirme	2
STK'lara mülteci çalışmalarıyla ilgili empoze edilen yetersiz modellerin uygulanması	1
Koruma	1
Bilgiye erişim	1
Suriyeli olmayan mültecilerin yasal statü ve haklara erişimi	1
Engelli mültecilerin sağlık hizmetlerine ve haklara erişimi	1
Kadın mültecilerin istihdama erişimi	1
Mülteci kuruluşlarının ve ulusal kuruluşların politika geliştirme ve karar alma süreçlerine katılımı	1
Toplam kuruluş sayısı	18

Ek 4: TMK Üyelerinin Ağlarındaki Mevcut Kuruluşlar ve Aktörler

Aktör	Toplam	%	Ulusal kuruluşlar	%	Mültecilerin yürüttüğü kuruluşlar	%
Devlet aktörleri	16	%84	7	%78	8	%89
Yerel hükümet (belediyeler, şehir meclisleri, vb.)	12	%63	5	%56	6	%67
İçişleri Bakanlığı (Göç İdaresi Genel Müdürlüğü dahil)	7	%37	3	%33	4	%44
Valilikler	6	%32	2	%22	3	%33
Milli Eğitim Bakanlığı	5	%26	2	%22	1	%11
Aile, Çalışma ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı	4	%21	1	%11	2	%22
Ulusal Kuruluşlar	10	%53	4	%44	7	%78
Uluslararası Kuruluşlar	10	%53	5	%56	5	%56
Uluslararası Ağlar	7	%37	2	%22	3	%33
Ulusal Ağlar	7	%37	5	%56	2	%22
Kadın Kuruluşları ve Ağları	5	%26	2	%22	3	%33
Mülteci kuruluşları	5	%26	0	%0	4	%44
Özel Sektör	1	%5	1	%11,11	0	%0

Ek 5: Ortak politika ve savunuculuk girişimleri için önerilen konular

TAVSİYE	TOPLAM DEĞİNİLME SAYISI
Sosyal uyum ve adaptasyon	7
Mülteciler ve ev sahibi topluluklar arasındaki sosyal uyumu ve adaptasyonu iyileştirmeye yönelik savunuculuk	5
Mültecilere yönelik ayrımcılığı azaltmak için stratejiler geliştirmek	1
Ayrımcılığı önlemek için medyayı hedefleyen bir çalıştay düzenlenmesi	1
COVID-19	5
COVID-19'un mülteciler ve ev sahibi topluluklar üzerindeki etkisine ilişkin savunuculuk	2
COVID-19'un mülteci nüfusu üzerindeki etkisi hakkında anket hazırlamak	1
COVID-19 koordinasyon grubu oluşturmak	1
Hükümetin, COVID-19 müdahalesi çerçevesinde kurulacak Toplum Bilimleri Komitesini hedefleyen, sivil toplumun komiteye dahil edilmesi yönünde savunuculuk	1
İstihdam ve geçim kaynaklarına erişim	4
Diplomaların tanınması dahil olmak üzere mültecilerin çalışma hakkıyla ilgili savunuculuk	3
Kayıtdışı sektördeki aktörleri hedefleyen savunuculuk	1
Fon akışları konusunda donör ve fonlama kuruluşlarını hedefleyen savunuculuk	2
Mültecilerin eğitime erişimi	1
Psikososyal desteğe erişim	1
Mültecilerle ilgili hususları düzenleyen yasal çerçeveye ilgili savunuculuk	1

Refugee Council of Turkey Member Consultation for the Project, “Strengthening the Refugee Council of Turkey and Promoting the Rights of Refugees and Host Communities in Turkey”

Purpose: This report presents an analysis on the findings emerging from a consultation process conducted in April-May 2020 with members of the Refugee Council of Turkey (RCT). The consultation process aimed to understand the perspectives of RCT members on the priorities of refugees in Turkey today and gather their recommendations for shaping the RCT as an active network of refugee-led and host community civil society organizations (CSOs) in Turkey. It is envisioned that the report will also provide RCT members with an understanding of the perspectives of its fellow members on the priorities of refugees and on their expectations for the RCT. In doing so, this report will become one of the initiatives that inform RCT’s future collective actions to transform it into an active and influential network that advocates for the rights of refugees, migrants, and the host community in Turkey.

Introduction

Background: The Refugee Council of Turkey (RCT) was established in 2016 and represents Turkey’s first and only civil society network that brings together refugee-led and host community CSOs under the same umbrella. Founded by a group of CSOs¹⁶, the RCT’s vision is of strengthened cooperation between national, local, and refugee-led organizations, which are empowered to effectively influence national and international policies and processes relating to forced migration. These organizations convened in 2016 in response to a previous workshop organized in 2015 in Ankara called “*Establishing the Refugee Council of Turkey*”, where they agreed that there was a lack of coordination and cooperation between CSOs in responding to the rising number of refugees and migrants in Turkey. The network’s specific objectives are to ensure better protection of the rights of refugees and migrants through coordinated actions; contribute to the development of international humanitarian and refugee protection practice standards through the lessons learned and build a bridge between global discourses on forced migration and the national refugee regime in Turkey. Since 2016, the RCT has expanded to 23 members, half of which are led by refugees.

In December 2017, the RCT, the Research Centre on Asylum and Migration (IGAM) and Oxfam, together with a steering committee of eight other organizations¹⁷ launched a civil society consultation and policy development process, which culminated in the International Refugee Congress 2018.¹⁸ The process was

¹⁶ The founding members of the RCT include The Research Centre on Asylum and Migration (IGAM), International Blue Crescent Relief and Development Foundation (IBC), Foundation for the Support of Women's Work (KEDV), The Human Resource Development Foundation (IKGV), Support to Life (STL), Afghan Refugees Solidarity Association (ARSA), Izmir Solidarity with Syrian Refugees Association, and Şefkatder.

¹⁷ Human Resources Development Foundation (IKGV), Support to Life (STL), Ravda Nur Association, Asil Vakfi, Foundation for the Support of Women’s Work (KEDV), Education Reform Initiative (ERG), Economic Development Foundation (IKV), and Network for Refugee Voices.

¹⁸ The results of this policy consultation and development process and more information on the International Refugee Congress 2018 may be found at this link: <https://www.refugeecongress2018.org/>

designed to contribute to existing efforts to increase the participation of refugee-led and host-community organizations in international and national policy-making processes related to refugees. This process aimed to facilitate the inclusion of the perspectives of these communities and the organizations representing them, with a focus on including perspectives emerging from major refugee-hosting countries.

The RCT began a new project in April 2020 called “*Strengthening the Refugee Council of Turkey and Promoting the Rights of Refugees and Host Communities in Turkey*”.¹⁹ The overall objective of the project is to improve policies and programs designed to protect and promote the rights of refugees and host communities in Turkey, by strengthening the RCT as a network that facilitates the participation of refugee-led and host community organizations in decision- and policy-making processes on forced migration at local, national and international levels.

Methodology: The consultation process involved in-depth interviews with 19 members of the RCT²⁰ (9 host community organizations²¹, 9 refugee-led organizations²², and 1 international organization) followed by an analysis of the information gathered through these interviews.²³ These members were based in 8 different provinces across Turkey (Ankara, Gaziantep, Hatay, Istanbul, Izmir, Kayseri, Sanliurfa, and Trabzon). 13 of these organizations were represented by male participants, 4 by female participants, and 1 interview involved both male and female participants. A semi-structured interview guide²⁴ was used to shed light on the views of RCT members regarding the priorities of refugees in Turkey, including those within the context of the global COVID-19 pandemic; their organizational priorities; the networks and partnerships in which they are involved; their involvement in policy-making processes, and the ways that the members can shape the direction and role of the RCT at the local, national, and international levels. Interviews with member organisations were carried out through online tools, such as Skype, WhatsApp, and Zoom in lieu of field visits due to the ongoing situation with COVID-19.

Given the fact that only RCT members were interviewed, the findings of this analysis should not be interpreted as representative of the views of all CSOs in Turkey. Nevertheless, as RCT is Turkey’s only civil society network that brings together refugee-led and host community CSOs under the same roof, these

¹⁹ The project is funded by the EU Delegation to Turkey and was initiated by the Research Centre on Asylum and Migration (IGAM), the International Blue Crescent Relief and Development Foundation (IBC), and Oxfam. It was co-designed with existing RCT members, drawing on a range of other consultations with refugee-led and host community CSOs.

²⁰ It was not possible to carry out interviews with all 23 members of the RCT, either because valid contact information of some organisations was missing (3) or the organisation was inactive (1).

²¹ This number includes 1 women’s organization, whose views and experiences are presented separately, when relevant, to unravel women’s voices and priorities which are often excluded from decision-making processes. One respondent also represented two separate host community member organizations, but the interview data reflects this respondent as representing one organization.

²² These organisations include both Syrian-led and Afghan-led organizations.

²³ For a full list of respondents and organizations interviewed, See Annex 1.

²⁴ For the interview guide, see Annex 2

interviews provide an insight into the perspectives and priorities of both refugee and host communities, and of wider civil society.

As RCT members were interviewed in 2018 in preparation for the International Refugee Congress on the priorities of refugees, these interviews also acted as an opportunity for members to reflect on how the priorities of refugees may have changed over the course of two years, and collectively think on how these changing priorities should inform the future direction of the RCT. The contents of this report summarize the findings emerging from these interviews and offer an analysis on how the RCT could strengthen and reorient itself as an active umbrella network of refugee-led and host community CSOs.

To reflect a plethora of perspectives and experiences on the priorities of refugees and on policy development processes more broadly, all findings from the in-depth interviews were analysed by organization type (refugee-led, host community, women's, and international organizations).

Limitations to the Methodology: Participation in interviews was limited to the organizations that could be reached through the contact information available to the Secretariat of RCT. As a result, several members of the RCT were not interviewed and their perspectives are not included in this report. Women's organizations are also underrepresented due to the current member profile of RCT.

Section 1: Analysis of Top Priorities for Refugees in Turkey

This section explores the different priorities for refugees identified by member organizations of the RCT during interviews. The issues identified by members reflect a wider concern held by many RCT members on the long-term well-being of refugees in Turkey, such as the growing need to foster social cohesion and harmony and improve relations between refugee and host communities. In light of recent developments with COVID-19, interviewed organizations overwhelmingly cited access to basic needs as a priority. The following section will examine the views of member organizations on refugee priorities, the impact of COVID-19 on these priorities, and the extent to which these priorities are reflected in members' organizational priorities.

1.1 Key Findings on the Priorities of Refugees

The following section examines the general priorities of refugees according to RCT members. Social cohesion and harmony, integration, and discrimination emerged as a major priority for refugees among RCT members, with half of the organizations interviewed identifying this as an issue (9 mentions). Other frequently identified priorities were access to legal status and rights (7 mentions); access to education (7 mentions); and access to employment and livelihoods (6 mentions). Other commonly identified priorities included women refugees' rights and needs (4 mentions).

Interviewed organizations cited the lack of interaction and communication between refugee and host communities as a major obstacle for improving relations between the two communities and reducing xenophobia and discrimination. The frequency to which the language barrier was identified as a priority for refugees also speaks to this issue (5 mentions). Interviewed organizations were also concerned with the increasing difficulties of non-Syrian refugees' ability to access basic services such as education and health. They were also concerned with the lack of a system that enables refugees to obtain work permits

in Turkey without employer sponsorship, making it harder for them to seek formal employment with guaranteed social protection. Access to basic needs (3 mentions) and access to psychosocial support (3 mentions)²⁵ were listed among priorities by some organizations.

Other organizations also noted that the declining economy and recent political developments in Syria, the competing foreign policy aims of countries intervening in Syria, and the tensions that arising from these interventions are all factors that impact the well-being of refugees, the perceptions of host communities on refugees, and the relationship between the refugee and host communities. Thus, these organizations stated that the impact of foreign policy on policies and attitudes towards refugees is an issue that needs to be prioritized (3 mentions).

The priorities cited by RCT members in April 2020 were in line with findings emerging from the consultation process carried out in 2018 for the International Refugee Congress.²⁶ During the consultations in 2018, the top priorities of refugees stated by respondents from Turkey (30 participants, including RCT members) were access to education (18 mentions), access to legal employment (17 mentions), recognition of legal status (15 mentions), social cohesion (10 mentions), and access to health services (9 mentions).

Though the main identified priorities were mentioned by both refugee-led and host community organizations, the importance which refugee-led and host community organizations placed on each priority differed to some extent. Host community organizations more frequently mentioned social cohesion and harmony, the language barrier, and the impact of foreign policy on refugees as priorities for refugees (5 mentions, 3 mentions, and 3 mentions respectively). In contrast, refugee-led organizations placed equal importance on access to legal rights and status, access to employment and livelihoods, and access to education with social cohesion and harmony (4 mentions each). Refugee-led organizations were also more likely to identify access to basic needs as a priority for refugees. These responses reflect the diverging priorities of refugee-led and host community organizations, with host community organizations more likely to be concerned with refugees' coexistence with the Turkish community, and refugee-led organizations additionally concerned with the conditions necessary for refugees in Turkey to live a dignified life.

At least two of the host community organizations identified that many models of refugee response being applied in Turkey are blueprint models for countries with significantly lower numbers of refugees. They mentioned that these models are imposed on civil society actors in Turkey and are at times inappropriate for meeting the needs of refugees in Turkey, especially needs of refugee women.

²⁵ For a full list of priorities identified by RCT members, see Annex 3.

²⁶ The consultation conducted for the International Refugee Congress 2018 aimed to identify commonalities in the views of refugee-led organizations and national CSOs in major refugee-hosting countries, and to build shared policy positions to be amplified in international policy-making processes. The focus of the consultation and policy development process was on refugee-led organizations, host community organizations, academia, and other key stakeholders in countries which represented the world's major refugee-hosting countries in 2018 – namely, Turkey, Lebanon, Pakistan, Iran, Uganda, Ethiopia, Jordan, Germany, DRC, Chad, and Kenya.

1.2 Priorities of Refugees Considering COVID-19

The section above outlined the priorities of refugees in 2020 as identified by members of the RCT, and the fact that these priorities did not change much since 2018. Nevertheless, these priorities shifted dramatically when organizations were prompted on how these priorities have changed since the start of the COVID-19 crisis in Turkey. Access to basic needs emerged as the greatest priority considering COVID-19. Over half of the interviewed organizations expressed that refugees currently face difficulties in accessing and meeting basic needs, including food, cash, hygiene materials (13 mentions). Rising unemployment among refugees as a result of COVID-19's spread was also identified (9 mentions), as well as refugees' inability to access to support measures introduced by the government to reduce the negative economic and social impact of COVID-19(6 mentions).

The RCT members' shifting priorities as a result of COVID-19 were impacted by organization type. Refugee-led organizations were slightly more likely to identify access to basic needs as a priority in comparison to host community organizations. They also made up most of the respondents who mentioned that the government's COVID-19 response falls short of addressing the needs of refugees and does not reach the refugee population (5 out of 6 mentions). Refugee-led organizations were also preoccupied by the impact COVID-19 is having on access to education for refugees, as they cited problems with accessing digital education for refugees and loss of any gains made on Turkish fluency as a result of school closure. Some of the refugee-led organizations also mentioned the impact of COVID-19 on the lives of individual refugees, such as their access to information (1 mention), the challenge of maintaining hygiene in crowded homes (1 mention), and issues related to psychological health (1 mention).

Host community organizations, in contrast were slightly more likely to highlight COVID-19's impact on the economy and refugee community more broadly. They more frequently raised the impact of COVID-19 on the economy (2 mentions), access to health care for refugees (2 mentions), the impact on the elderly refugee population (1 mention), and the immediate impact on foreign policy (1 mention).

Respondents almost never referred to any problems related to COVID-19's impact on women, with one exception. The only interviewed women's organization highlighted that violence against women had increased after COVID-19, and that women's unpaid care work responsibilities have increased.

1.3 Organizational Priorities

This section looks at the priorities and areas of work of the interviewed organizations and examines these priorities in relation to the priorities discussed above. This analysis builds on the assumption that the priorities of the organizations interviewed are reflected in their organizational activities.

Access to basic needs emerged as the area in which most organizations prioritize their activities (9 mentions). Especially with the spread of COVID-19, many of these organizations organized to gather and distribute basic needs such as food to refugees who required support in their respective networks. Some of these organizations coordinated these activities mainly via WhatsApp or other digital channels. Education closely followed as a priority area for many organizations (8 mentions), with organizations arranging Turkish language and other vocational classes in community centers before the pandemic.

Organizations also prioritized providing psycho-social support and activities responding to the needs of refugees as a result of COVID-19 (7 mentions each).

Although social cohesion and harmony between refugee and host communities, access to legal status and rights, and access to employment opportunities were the most important issues for refugees according to interviewed RCT members, fewer organizations stated that they carried out direct activities in these areas (5 mentions, 5 mentions, and 4 mentions respectively). The importance the RCT members give to these issues might be taken as an indication of issues that could be covered through joint advocacy activities. It is also worth noting that even though organizations did not directly address some of these issues, they all mentioned having a referral system where they refer their constituencies (refugees and their communities) to other CSOs and institutions who provide those services. The gap between the actual activities of the organizations and the identified priorities might also be an indication for the gap between the priorities set by organizations on the ground and the issues for which funding is available. Thus, it might be timely and appropriate for the RCT to have an advocacy agenda on meaningful participation of the host-community and refugee-led organizations, and working with them to ensure development of locally driven policies and programs, monitoring of international commitments on meaningful participation. It will be important for the local organizations (host and refugee-led) to have a sustained advocacy on the issue of meaningful participation in decision making processes, together with their allies /supporters. Amplify their voices and influence over program and funding decisions in the country will help making refugee support more relevant, grounded and effective.

Notwithstanding the above, the preferred actions of the organizations also reflect, to a certain extent, their responsiveness to the needs of their respective constituencies, especially in the case of refugee-led organizations. Interviewed refugee-led and host community organization stated that they are carrying out activities in response to COVID-19 and provide basic needs to refugees (56% of refugee -led organizations and 33% the host community organizations).

Women refugees' access to employment emerged as a priority almost to the same extent as women's rights and needs (3 mentions and 4 mentions respectively). This could be attributed to the fact that for many organizations, income-generating activities for women are perceived as a tool for facilitating social inclusion and cohesion and ensuring the rights of women refugees.

Section 2: Existing collaborations and networks of the members

The following section presents an overview on the existing partnerships and networks of the RCT members, who were asked during interviews to share information on their collaborations and partnerships with local, national, and international actors and networks carrying out work related to refugees and forced migration. The information provided in this section is limited in that members may have omitted different actors and networks with whom they work during interviews.²⁷ Nevertheless, the

²⁷ For a mapping of organizations and networks identified by RCT members, see Annex 4.

information below can be used to create a broad picture of the kinds of networks and organizations with whom current members collaborate.

According to the interviews, RCT members, regardless of their organization type, predominantly carry out their work in close coordination with government and state actors in Turkey (16 of the 19 interviewed organizations), particularly with local government actors, including municipalities and city councils of the municipalities (12 mentions) and governorates (6 mentions). Collaborations with ministries, such as the Ministry of Interior (7 mentions)²⁸, the Ministry of National Education (5 mentions), and the Ministry of Family, Labor, and Social Services (4 mentions) were also commonly cited.²⁹ Based on this data, RCT members appear to more often collaborate with local government actors than with any other government actor. This underlines the importance of local government for refugee-led and host community organizations alike and should be considered in future planning.

Refugee-led organizations, host community organizations, and women's organizations all cited that they work closely with national and international organizations (11 mentions and 10 mentions respectively). Their relationships with international organizations, however, were predominantly that of a donor relationship, which may leave little room for these organizations to have partnerships on equal terms. A vast majority of refugee-led organizations stated that they partnered with host community organizations (7 mentions), while host community organizations tended to put less emphasis on their relations with refugee-led organizations. Thus, the relationship between host community and refugee-led organizations and facilitation of an enabling environment for these organizations to build a closer collaboration emerged as an important area of focus for the RCT. The membership of refugee-led and host community organizations in the RCT provide an opportunity for both to collaborate with one another where they may not have otherwise, and for a joint work to further scale up and strengthen this relation.

A third of interviewed RCT members stated that they work closely with other international and national networks (7 mentions each). Though refugee-led and host community organizations have participated at equal levels in international networks, refugee-led organizations were involved in national networks to a lower extent compared to host community organizations.

In contrast to RCT members' experiences in partnering with national and international organizations, a lower number of RCT members mentioned working with any kind of women's organization or network (only 5 organizations). As there is only one women's organization present in the RCT's current membership, expanding the number of women's organizations in the RCT could be one way of expanding individual RCT members' networks to include women's organizations and networks. Specifically focusing on gender and forced displacement in RCT's joint advocacy could also be a way to attract more women's organizations into the network.

²⁸ This includes directorates associated with the Ministry of Interior, such as the Directorate General of Migration Management (DGMM) and the Disaster and Emergency Management Presidency (AFAD).

²⁹ This includes Public Education Centers.

Lastly, only one of the interviewed RCT members stated that they collaborate with the private sector. This may be an area which the RCT considers investing in developing relations, given the importance of refugees' access to employment and livelihoods according to interviewed RCT members.

Section 3: Recommendations on Joint Actions for RCT

The following section analyzes the ideas emerging from interviews with members on how RCT members could best work together. These ideas consisted of recommendations for specific actions and activities which the RCT could initiate, as well as recommendations on the responsibilities which RCT should adopt as an umbrella network of refugee-led and host community organizations. As respondents made a variety of unique recommendations, the recommendations were categorized into several broad themes. These themes include:

- Joint policy development and advocacy on specific issue areas, potentially developing working groups as a mechanism for this policy development and advocacy work;
- strengthening the RCT network structure;
- experience sharing
- awareness-raising activities;
- convening a variety of actors; and
- developing tools.

Members recommended that the RCT should focus on policy development and become a platform for sharing experiences and information. They also suggested that the RCT can become a platform which produces an evidence base on the impact of refugee-led and host-community organizations through policy development and knowledge sharing. In the words of one organization interviewed, the RCT could become a network which adopts an agenda-setting role for wider civil society. Host community organizations specifically recommended that the RCT should work with organizations to develop policy recommendations on forced migration, asylum and refugee issues (4 mentions). Refugee-led organizations and host community organizations alike suggested that the RCT should focus on research development related to refugee issues (4 mentions).

A great majority of recommendations evolved around starting joint advocacy initiatives, on specific issue areas relevant to refugee population and informed by jointly developed research and policies. There **were 21 ideas proposed** for joint policy and advocacy initiatives during interviews with members³⁰. The issue areas suggested by members often directly corresponded with the issue areas they identified previously as priorities for refugees. For example, many members suggested that RCT could conduct joint advocacy on social cohesion (7 mentions), the impact of COVID-19 on refugees and policy recommendations for addressing those issues (5 mentions). Other themes centered around carrying out joint activities to raise awareness about refugees (5 mentions), access to employment (4 mentions), and on influencing donors and funding institutions (2 mentions). Interestingly, although both refugee-led organizations and host community organizations almost equally recommended carrying out joint advocacy on social cohesion,

³⁰ For a full list of proposed joint policy and advocacy initiatives, see Annex 5

refugee-led organizations more often cited that joint advocacy should be carried out in response to COVID-19 and on refugees' right to work and access to employment. Carrying out advocacy through working groups on specific areas relevant for refugees (5 mentions) was also recommended.

Another broad theme of recommendations centered on strengthening the RCT itself as an umbrella network. These recommendations centered on:

- Developing and improving relations between existing member organizations (7 mentions);
- Strengthening the governance of the RCT (7 mentions);
- Become a convener for different actors working on issues relating to refugees (5 mentions)
- Strengthening the capacity of individual members (2 mentions).

This group of recommendations was more often made by the respondents from host community organizations (10 mentions) compared to refugee-led organizations (4 mentions). Developing relations between member organizations, on the other hand, was recommended mainly by interviewed refugee-led organizations, while strengthening the governance and capacity of individual members was recommended by host community organizations. This trend may be due to the higher urgency felt by refugee-led organizations to expand their national network and to engage collaboratively with host community organizations. One refugee-led organization, for instance, recommended that the RCT should make convening host community and refugee-led organizations one of its main activities.

Interviewed organizations recommended that the RCT could organize social media campaigns and petitions, events to raise awareness among refugees, and work to make local problems visible at the national and international levels. On becoming a convener for different actors, organizations suggested that the RCT could bring together international organizations, national organizations, refugee-led organizations, and networks, and facilitate a coordinated and joint policy and advocacy action.

Section 4: Suggestions on how to engage with decision makers on refugee issues

This section examines the recommendations made by RCT member organizations on possible strategies for influencing decision- and policymakers on issues relating to refugees. Around half of the interviewed organizations (10), both host community and refugee-led, stated that engaging directly with government institutions at local and national level, be it the Presidency of the Republic of Turkey, ministers, leaders of political parties or municipalities, would allow RCT to become more influential in refugee related policy-making processes. Among these public actors, municipalities were more frequently mentioned (5 mentions in contrast to 1-2 mentions for other actors), and particularly cited by refugee-led organizations (4 mentions). To a lesser extent, influencing decision-making processes in the Turkish Grand National Assembly (3 mentions) through regular meetings and mechanisms to follow ongoing processes in the assembly was also mentioned as a strategy for directly influencing policies relating to refugees.

Interviewed organizations also mentioned several strategies directed towards the RCT for increasing its advocacy capacity to influence decision- and policy-making processes. These recommendations included:

- Fostering RCT's communication capacity, including by developing a communications strategy, conducting public campaigns, and establishing a communication network (8 mentions);
- strengthening the role of the RCT in conducting research, such as by providing evidence for policy development, understanding the objectives of different state actors, and developing policy propositions (7 mentions); and
- strengthening the internal structure of RCT, such as by establishing working groups based on the target audiences of advocacy or expanding the membership of RCT to expand its geographical coverage (5 mentions).

Refugee-led organizations largely considered communications capacity to be important for influencing refugee related policies (6 of the 8 mentions) compared to host community organizations. Enhancing the RCT's communications capacity was an issue of equal concern for all interviewed organizations. However, among interviewed members, one host community organization stated that using media channels to convey messages or share work regarding refugees may at times lead to backlash in the host community and it needs to be handled with sensitivity and care in order not to harm the refugee population.

On the other hand, some advocacy strategies mentioned by the interviewed organizations involved establishing relationships or engaging with non-state actors in Turkey and beyond. It was suggested that the RCT should engage with the wider civil society in Turkey by providing a platform for experience sharing (suggested mostly by refugee-led organizations) or by establishing a focal point system for wider civil society (4 mentions). Other suggestions included that the RCT could include external stakeholders in Turkey into the RCT's structure, including UN agencies and academics, possibly through the establishment of an advisory committee (2 mentions); and carry out advocacy work at the international level (2 mentions). Interestingly, recommendations about carrying out advocacy at the international level was only mentioned by representatives of host community organizations.

As part of the strategy to influence decision-makers regarding issues related to refugees, members recommended that the RCT engage with certain target audiences. These audiences include government institutions at local and national levels (6 mentions), including local governments (4 mentions), the Presidency (1 mention), and the Ministry of Interior (1 mention). Other members recommended that the RCT target UN agencies (1 mention) and wider civil society (5 mentions), including CSO networks/platforms, refugee and host communities, and academics. Members also suggested that the Social Sciences Board that is currently being established to tackle the social implications of COVID-19, the media, and actors in the informal economy could be a potential target audience for the RCT's future advocacy work. Notably, recommendations to engage with local government, refugees and refugee communities, academics, and the media were indicated by representatives of refugee-led organizations.

It is worth noting, however, that the views expressed above on the strategies for influencing decision-makers were not shared by all members. Several member organizations interviewed expressed in their views that there is limited to no potential for influencing decision-making process on refugee issues, namely influencing government actors and funding institutions.

The perspectives explored above may in large part be informed by members' previous experiences in participating in decision- and policy-making processes. During the interviews, some RCT members, both refugee-led and host community organizations working on the ground, shared their experiences in direct engagement with state actors. One of the members, for instance, recounted that their face-to-face meeting with the leader of a political party resulted in a change in their narrative on Syrian refugees in Turkey. Another refugee-led organization stated that they were in regular contact with the governor and deputy governor of their province and had regular conversations on refugee realities with bureaucrats from the Governorate and Provincial Directorate of Migration Management. These examples reflect the potential role of a bottom-up advocacy strategy, in which refugee-led and host community organizations share with decision- and policymakers the realities on the ground which shape the daily lives of refugees and host communities alike.

Conclusion

This report has presented findings emerging from a consultation process carried out with RCT members in April 2020, in which members offered their opinions on the priorities of refugees in Turkey today, and their recommendations for shaping the RCT to become an active network at the local, national, and international levels. Overall, RCT members identified social cohesion and harmony; access to legal status and rights; access to education; and access to employment and livelihoods as key priorities for refugees today in Turkey. These priorities were largely consistent with the priorities which RCT members and other CSOs in Turkey identified in 2018 during a consultation process for the International Refugee Congress, suggesting that RCT members see that improvements can be made on the rights of refugees and host communities in these areas. Furthermore, the RCT identified that refugees in Turkey today face more challenges in accessing basic needs such as food and hygiene materials, and face issues with unemployment as a result of COVID-19. These are all possible areas where the RCT could engage in joint advocacy activities to amplify the perspectives of refugee and host community organizations and their meaningful participation in policy-making processes.

RCT members indicated that they work within a vast network of state actors as well as international and national organizations and networks. Among these actors, local government actors appeared as an important partner for RCT members. Previous experiences in policy-making among RCT members suggest that engaging directly with government actors at the local and national levels was essential for positively influencing decision- and policy-making processes related to refugees. The RCT could thus strategically identify opportunities to engage with government actors at the local and national levels to pursue its agenda.

RCT members offered a variety of recommendations on the future agenda of the RCT, including evidence-based joint advocacy initiatives on specific issue areas; experience sharing; awareness-raising; developing tools; strengthening the RCT network; and convening actors from the local, national, and international levels carrying out work relating to refugees and forced migration. These recommendations can all be considered by the RCT as possible approaches to adopting an agenda-setting role on the meaningful participation of local, national and refugee-led organisations in refugee response.

Involving women's organizations in decision- and policy-making processes, national and international, is crucial to ensure gender-specific policy solutions across priorities concerning refugee and host communities. Findings from the consultation process for the International Refugee Congress in 2018 suggests that women and women's organizations are more likely to identify the rights and needs of refugee women as a priority compared to their male counterparts, and that the participation of women's organizations in decision- and policy-making processes is even lower than that of refugee-led organizations. Though RCT members did raise the rights and needs of women refugees as a priority over the course of interviews, it emerged as a lower priority among members compared to other priorities detailed above. Considering this reality in decision- and policy-making processes, the RCT could prioritize expanding its membership to include more women's organisations to ensure that the perspectives and priorities of women are central to RCT's joint advocacy. To attract more women's organizations to the RCT network, the RCT could establish a working group that focuses specifically on conducting joint advocacy on women's experiences in forced migration.

This report has documented the priorities and recommendations of RCT members, and to enhance their discussions and joint planning for the future advocacy agenda of the RCT. As stated over the course of interviews, the RCT offers a valuable opportunity for refugee-led and host community organizations to work collaboratively with one another to advocate for the strengthening of local and nationally led refugee response.

Annex 1: List of Interview Respondents and Organizations

	Interviewed RCT Member Organisation	Participant
1	Watan Foundation	Ömer Kaya & Oktay Yalçın
2	Support to Life Association	Sema Genel Karaosmanoğlu & Serkan Denli
3	Afghan Refugees Solidarity in Turkey (ARSA)	Zakira Hekmat
4	The Idea and Arts Workshop Association	Aras Onur
5	Turkish Psychological Association	Aras Onur
6	Solidarity with Syrian Refugees Association	Mohammed Salih
7	Foundation for the Support of Women's Work (KEDV)	Şengül Akçar
8	Şefkatder / Compassion Association	Hayrettin Bulan
9	Hatay Solidarity Association (HAYAD)	Rahmi Vardı
10	Ravdanur Association	Ravdanur Cuma
11	Sened Association	Nur İncetahtacı
12	Syria Can Association	Şerif Yaşar
13	Human Resource Development Foundation (IKGV)	Muhtar Çokar
14	Biz Buradayız Association	Emir Milli
15	Afghanistan's Hazaras Culture and Solidarity Association	Muhammet Gül
16	The Research Centre on Asylum and Migration (IGAM)	Metin Çorabatır
17	The Association of the Refugee Rights Development	Hael Srou
18	International Blue Crescent Relief & Development Foundation (IBC)	Muzaffer Baca
19	Mercy Without Limits	Amjad Banymarjeh

Annex 2: Interview Guide

6. Since 2018 (when the consultation process for the International Refugee Congress took place), which issues have become a priority for refugees in Turkey in the short and medium-term? What do you think are the key issues regarding refugees and the local community's access to rights? Please also take into consideration the context of COVID-19.
7. Among these issues, which area do you think civil society would be most effective? What are your organizational priorities?
8. What could be done to establish a coordinated working environment among civil society organizations? (For instance, forming working groups, leading by some members on specific matters and organizing others, etc.)
9. Which institutions/ stakeholders/ civil society organizations are you working in collaboration with during your work with refugees? Which networks are you involved?
10. In your opinion what is the capacity of civil society to influence decision-makers regarding refugee priorities? How do you think RCT should be communicating with them?

Annex 3: Priorities for Refugees

Priorities for Refugees According to RCT Members	
Priority	Number of Mentions
Social harmony and cohesion	9
Access to legal status and rights	7
Access to education	7
Access to employment and livelihoods	6
Access to health	5
Language barrier	5
Priorities, rights and needs of women refugees	4
Access to basic needs (including food and hygiene materials)	3
Impact of domestic foreign policy on refugees	3
Access to psychosocial support	3
Child protection	3
Donor and funding systems for NGOs	2
Access to higher education	2
Access to services	2
Challenges of youth refugees (including long-term integration)	2
Third-country resettlement	2
Application of insufficient models of refugee response on NGOs	1
Protection	1
Access to information	1
Access to legal status and rights for non-Syrian refugees	1
Access to health and rights for refugees with disabilities	1
Access to employment for women refugees	1
Participation of refugee-led and host community organisations	1
Total number of organisations	18

Annex 4: Map of Existing Organizations and Actors in RCT Members' Networks

Actor	Total	%	National Organizations	%	Refugee-Led Organizations	%
State Actors	16	84%	7	78%	8	89%
Local government (municipalities, city councils, etc.)	12	63%	5	56%	6	67%
Ministry of Interior (including the Directorate General of Migration Management)	7	37%	3	33%	4	44%
Governates	6	32%	2	22%	3	33%
Ministry of National Education	5	26%	2	22%	1	11%
Ministry of Family, Labor, and Social Services	4	21%	1	11%	2	22%
Host Community Organizations	10	53%	4	44%	7	78%
International Organizations	10	53%	5	56%	5	56%
International Networks	7	37%	2	22%	3	33%
National Networks	7	37%	5	56%	2	22%
Women's Organizations and Networks	5	26%	2	22%	3	33%
Refugee-Led Organizations	5	26%	0	0%	4	44%
Private Sector	1	5%	1	11,11%	0	0%

Annex 5: Proposed topics for joint policy and advocacy initiatives

RECOMMENDATION	TOTAL MENTIONS
Social harmony and cohesion	7
Advocacy related to improving social harmony and cohesion between refugee and host communities	5
Developing strategies to decrease discrimination against refugees	1
Workshop targeting media to prevent discrimination	1
COVID-19	5
Advocacy related to impact of COVID-19 on refugee and host communities	2
Develop a survey on the impact of COVID-19 on refugee populations	1
Establish a COVID-19 coordination group	1
Advocacy related to targeting the government Social Sciences Committee for COVID-19 response for including civil society into the committee	1
Access to employment and livelihoods	4
Advocacy on the right to work for refugees, including recognition of diplomas	3
Advocacy targeting the informal sector	1
Advocacy targeting donor and funding bodies on funding flows	2
Access to education for refugees	1
Access to psychosocial support	1
Advocacy on legal framework governing refugees	1

مشاورة أعضاء مجلس اللاجئين التركي حول مشروع "تعزيز مجلس اللاجئين التركي وتعزيز حقوق اللاجئين والمجتمعات المضيفة في تركيا"

الغرض: يقدم هذا التقرير تحليلاً للنتائج الناشئة عن عملية التشاور التي أجريت في أبريل-مايو 2020 مع أعضاء مجلس اللاجئين التركي. تهدف عملية التشاور إلى فهم وجهات نظر أعضاء مجلس اللاجئين التركي حول أولويات اللاجئين في تركيا اليوم وجمع توصياتهم لتشكيل مجلس اللاجئين التركي كشبكة نشطة لمنظمات المجتمع المدني التي يقودها اللاجئون والمجتمع المضيف في تركيا. ومن المتوقع أن يزود التقرير أيضًا أعضاء مجلس اللاجئين التركي بفهم لوجهات نظر زملائه الأعضاء حول أولويات اللاجئين وتوقعاتهم لمجلس اللاجئين التركي. من خلال القيام بذلك ، سيصبح هذا التقرير أحد المبادرات التي تُرشد الإجراءات الجماعية المستقبلية لمجلس اللاجئين التركي لتحويله إلى شبكة نشطة ومؤثرة تدافع عن حقوق اللاجئين والمهاجرين والمجتمع المضيف في تركيا.

المقدمة

الخلفية: تأسس المجلس التركي للاجئين في عام 2016 ويمثل شبكة المجتمع المدني الأولى والوحيدة في تركيا التي تجمع منظمات المجتمع المدني التي يقودها اللاجئون والمضيفون تحت نفس المظلة. تأسست من قبل مجموعة من منظمات المجتمع المدني ، وتمثل رؤية مجلس اللاجئين التركي في تعزيز التعاون بين المنظمات الوطنية والمحلية التي يقودها اللاجئون ، والتي يتم تمكينها للتأثير بفعالية على السياسات والعمليات الوطنية والدولية المتعلقة بالهجرة القسرية. اجتمعت هذه المنظمات في عام 2016 استجابة لورشة عمل سابقة نُظمت في عام 2015 في أنقرة بعنوان "إنشاء مجلس اللاجئين التركي" ، حيث اتفقوا على عدم وجود تنسيق وتعاون بين منظمات المجتمع المدني في الاستجابة للعدد المتزايد من اللاجئين والمهاجرين في تركيا. الأهداف المحددة للشبكة هي ضمان حماية أفضل لحقوق اللاجئين والمهاجرين من خلال إجراءات منسقة ؛ المساهمة في تطوير المعايير الدولية للممارسات الإنسانية وحماية اللاجئين من خلال الدروس المستفادة وبناء جسر بين الخطابات العالمية حول الهجرة القسرية ونظام اللاجئين الوطني في تركيا. منذ عام 2016 ، توسع مجلس اللاجئين التركي إلى 23 عضوًا ، نصفهم بقيادة اللاجئين.

في ديسمبر 2017 ، أطلق مجلس اللاجئين التركي ، ومركز الأبحاث حول اللجوء والهجرة وأوكسفام ، إلى جانب لجنة توجيهية من ثمان منظمات أخرى ، عملية تشاور مع المجتمع المدني ووضع السياسات ، والتي بلغت ذروتها في المؤتمر الدولي للاجئين 2018

يشمل الأعضاء المؤسسون لمجلس اللاجئين التركي مركز البحوث حول اللجوء والهجرة ، والمؤسسة الدولية لإغاثة وتنمية الهلال الأزرق ، ومؤسسة تنمية الموارد البشرية ، وجمعية تضامن اللاجئين الأفغان ، وتضامن إزمير مع جمعية اللاجئين السوريين ، ومؤسسة تنمية الموارد البشرية ، ودعم الحياة ، ومؤسسة لدعم عمل المرأة ، ومبادرة إصلاح التعليم ، ومؤسسة التنمية الاقتصادية ، وشبكة أصوات اللاجئين. يمكن الاطلاع على نتائج عملية التشاور حول السياسة وعملية التنمية والمزيد من المعلومات حول المؤتمر الدولي للاجئين 2018 على هذا الرابط:

<https://www.refugeecongress2018.org/>

صُممت العملية للمساهمة في الجهود الحالية لزيادة مشاركة المنظمات التي يقودها اللاجئون والمجتمع المضيف في عمليات صنع السياسات الدولية والوطنية المتعلقة باللاجئين. تهدف هذه العملية إلى تسهيل إدراج وجهات نظر هذه المجتمعات والمنظمات التي تمثلها ، مع التركيز على إدراج المنظورات الناشئة من الدول المضيفة للاجئين الرئيسية.

بدأ مجلس اللاجئين التركي مشروعًا جديدًا في أبريل 2020 بعنوان "تعزيز مجلس اللاجئين التركي وتعزيز حقوق اللاجئين والمجتمعات المضيفة في تركيا". الهدف العام للمشروع هو تحسين السياسات والبرامج المصممة لحماية وتعزيز حقوق اللاجئين والمجتمعات المضيفة في تركيا ، من خلال تعزيز مجلس اللاجئين التركي كشبكة تسهل مشاركة المنظمات التي يقودها اللاجئون والمجتمعات المضيفة في اتخاذ القرار - وعمليات صنع السياسات بشأن الهجرة القسرية على المستويات المحلية والوطنية والدولية

المنهجية: تضمنت عملية التشاور مقابلات متعمقة مع 19 عضواً من لجنة الحقيقة والمصالحة (9 منظمات المجتمع المضيف ، و 9 منظمات يقودها اللاجئون 7 ، ومنظمة دولية واحدة) متبوعة بتحليل للمعلومات التي تم جمعها من خلال هذه المقابلات. في 8 مقاطعات مختلفة في جميع أنحاء تركيا (أنقرة ، غازي عنتاب ، هاتاي ، اسطنبول ، إزمير ، قيصري ، سانليورفا ، وطرابزون). 13 من هذه المنظمات كانت ممثلة بمشاركين من الذكور ، و 4 بمشاركين من الإناث ، ومقابلة واحدة شملت كلا من المشاركين من الذكور والإناث. تم استخدام دليل مقابلة شبه منظم 9 لتسليط الضوء على وجهات نظر أعضاء مجلس اللاجئين التركي فيما يتعلق بأولويات اللاجئين في تركيا ، بما في ذلك أولئك ضمن سياق جائحة كورونا العالمي ؛ أولوياتهم التنظيمية ؛ الشبكات والشراكات التي تشارك فيها ؛ مشاركتهم في عمليات صنع السياسات ، والطرق التي يمكن للأعضاء من خلالها تشكيل اتجاه ودور مجلس اللاجئين التركي على المستويات المحلية والوطنية والدولية. تم إجراء المقابلات مع المنظمات الأعضاء من خلال أدوات عبر الإنترنت ، مثل سكايب ، واتس اب و زوم وبدلاً من الزيارات الميدانية بسبب الوضع المستمر مع كورونا.

بالنظر إلى حقيقة أنه تمت مقابلة أعضاء مجلس اللاجئين التركي فقط ، لا ينبغي تفسير نتائج هذا التحليل على أنها تمثل وجهات نظر جميع منظمات المجتمع المدني في تركيا. ومع ذلك ، نظرًا لأن مجلس اللاجئين التركي هو شبكة المجتمع المدني الوحيدة في تركيا التي تجمع بين منظمات المجتمع المدني التي يقودها اللاجئون والمجتمع المضيف تحت نفس السقف ، فإن هذه المقابلات توفر نظرة ثاقبة على وجهات نظر وأولويات كل من اللاجئين والمجتمعات المضيئة ، والمجتمع المدني الأوسع.

نظرًا لإجراء مقابلات مع أعضاء مجلس اللاجئين التركي في 2018 استعدادًا للمؤتمر الدولي للاجئين حول أولويات اللاجئين ، كانت هذه المقابلات بمثابة فرصة للأعضاء للتفكير في كيفية تغير أولويات اللاجئين على مدار عامين ، و التفكير بشكل جماعي في الكيفية التي يجب أن تُفيد بها هذه الأولويات المتغيرة الاتجاه المستقبلية لمجلس اللاجئين التركي. تلخص محتويات هذا التقرير النتائج المنبثقة عن هذه المقابلات وتقدم تحليلاً لكيفية تعزيز مجلس اللاجئين التركي وإعادة توجيهه كشبكة مظلة نشطة لمنظمات المجتمع المدني التي يقودها اللاجئون والمجتمع المضيف.

لتعكس عددًا كبيرًا من وجهات النظر والتجارب حول أولويات اللاجئين وعمليات وضع السياسات على نطاق أوسع ، تم تحليل جميع النتائج من المقابلات المتعمقة حسب نوع المنظمة (التي يقودها اللاجئون ، والمجتمع المضيف ، والنساء ، والمنظمات الدولية).

القيود على المنهجية: اقتصرت المشاركة في المقابلات على المنظمات التي يمكن الوصول إليها من خلال معلومات الاتصال المتاحة لأمانة المجلس التركي للاجئين. ونتيجة لذلك ، لم تتم مقابلة العديد من أعضاء مجلس اللاجئين التركي ، ولم يتم تضمين وجهات نظرهم في هذا التقرير. المنظمات النسائية ممثلة تمثيلاً ناقصاً أيضاً بسبب الملف الشخصي للعضو الحالي في مجلس اللاجئين التركي.

القسم 1: تحليل الأولويات القصوى للاجئين في تركيا

يستكشف هذا القسم الأولويات المختلفة للاجئين التي حددتها المنظمات الأعضاء في مجلس اللاجئين التركي خلال المقابلات. تعكس القضايا التي حددها الأعضاء قلقاً أكبر لدى العديد من أعضاء مجلس اللاجئين التركي بشأن رفاه اللاجئين في تركيا على المدى الطويل ، مثل الحاجة المتزايدة لتعزيز التماسك والانسجام الاجتماعيين وتحسين العلاقات بين اللاجئين والمجتمعات المضيئة. في ضوء التطورات الأخيرة مع الفيروس كورونا ، ذكرت المنظمات التي أجريت معها المقابلات بأغلبية ساحقة الوصول إلى الاحتياجات الأساسية باعتباره أولوية. سيبحث القسم التالي آراء المنظمات الأعضاء حول أولويات اللاجئين ، وتأثير الفيروس كورونا على هذه الأولويات ، ومدى انعكاس هذه الأولويات في الأولويات التنظيمية للأعضاء.

النتائج الرئيسية حول أولويات اللاجئين 1.1

يبحث القسم التالي الأولويات العامة للاجئين وفقاً لأعضاء مجلس اللاجئين التركي. ظهر التماسك والانسجام الاجتماعي ، والاندماج ، والتميز كأولوية رئيسية للاجئين بين أعضاء مجلس اللاجئين التركي ، مع نصف المنظمات التي تمت مقابلتهم حددت هذه القضية كمسألة (9 إشارات). وكانت الأولويات الأخرى التي تم تحديدها بشكل متكرر هي الوصول إلى الوضع القانوني والحقوق (7 إشارات) ؛

الحصول على التعليم (7 إشارات) ؛ والحصول على فرص العمل وسبل العيش (6 إشارات). وشملت الأولويات الأخرى التي تم تحديدها بشكل شائع حقوق واحتياجات اللاجئين (4 إشارات).

وأشارت المنظمات التي أجريت معها مقابلات إلى عدم وجود تفاعل وتواصل بين اللاجئين والمجتمعات المضيفة باعتبارها عقبة رئيسية أمام تحسين العلاقات بين المجتمعين والحد من كراهية الأجانب والتمييز. إن تكرار تحديد الحاجز اللغوي كأولوية للاجئين يتحدث أيضًا عن هذه القضية (5 إشارات). كما كانت المنظمات التي أجريت معها المقابلات معنية بالصعوبات المتزايدة في قدرة اللاجئين غير السوريين على الوصول إلى الخدمات الأساسية مثل التعليم والصحة.

كما أنهم قلقون من عدم وجود نظام يمكن اللاجئين من الحصول على تصاريح عمل في تركيا بدون كفالة صاحب العمل ، مما يجعل من الصعب عليهم البحث عن عمل رسمي مع ضمان اجتماعي مضمون. تم إدراج الوصول إلى الاحتياجات الأساسية (3 إشارات) والوصول إلى الدعم النفسي والاجتماعي (3 إشارات) 10 من بين الأولويات من قبل بعض المنظمات.

كما أشارت منظمات أخرى إلى أن الاقتصاد المتدهور والتطورات السياسية الأخيرة في سوريا ، وأهداف السياسة الخارجية المتنافسة للدول المتداخلة في سوريا ، والتوترات التي تنشأ عن هذه التدخلات كلها عوامل تؤثر على رفاه اللاجئين وتصورات المضيف المجتمعات على اللاجئين ، والعلاقة بين اللاجئين والمجتمعات المضيفة. وهكذا ، ذكرت هذه المنظمات أن تأثير السياسة الخارجية على السياسات والمواقف تجاه اللاجئين هي قضية يجب أن تُعطى الأولوية (3 إشارات).

كانت الأولويات التي ذكرها أعضاء مجلس اللاجئين التركي في أبريل 2020 تتماشى مع النتائج الناشئة عن عملية التشاور التي أجريت في 2018 للمؤتمر الدولي للاجئين 11. خلال المشاورات في عام 2018 ، ذكرت الأولويات العليا للاجئين من قبل المستجيبين من تركيا (30) كان المشاركون ، بمن فيهم أعضاء مجلس اللاجئين التركي يحصلون على التعليم (18 إشارة) ، والوصول إلى العمل القانوني (17 إشارة) ، والاعتراف بالوضع القانوني (15 إشارة) ، والتماسك الاجتماعي (10 إشارات) ، والحصول على الخدمات الصحية (9 إشارات).

على الرغم من أن الأولويات الرئيسية المحددة تم ذكرها من قبل كل من المنظمات التي يقودها اللاجئين والمجتمع المضيف ، إلا أن الأهمية التي توليها المنظمات التي يقودها اللاجئين والمجتمعات المضيفة لكل أولوية تختلف إلى حد ما. ذكرت منظمات المجتمع المضيف بشكل متكرر التماسك والانسجام الاجتماعي ، حاجز اللغة ، وتأثير السياسة الخارجية على اللاجئين كأولويات للاجئين (5 إشارات) ، 3 إشارات ، و 3 إشارات على التوالي). وعلى النقيض من ذلك ، أعطت المنظمات التي يقودها اللاجئين أهمية متساوية للوصول إلى الحقوق والوضع القانوني ، والحصول على العمل وسبل العيش ، والحصول على التعليم مع التماسك والانسجام الاجتماعي (4 إشارات لكل منهما). كما كان من المرجح أن تحدد المنظمات التي يقودها اللاجئين الوصول إلى الاحتياجات الأساسية كأولوية للاجئين. تعكس هذه الاستجابات الأولويات المتباينة للمنظمات التي يقودها اللاجئين والمجتمعات المضيفة ، حيث من المرجح أن تهتم منظمات المجتمع المضيف بتعايش اللاجئين مع المجتمع التركي ، والمنظمات التي يقودها اللاجئين المعنية بالإضافة إلى الظروف اللازمة للاجئين في تركيا للعيش حياة كريمة.

حددت اثنتان على الأقل من هيئات المجتمع المضيف أن نماذج استجابة اللاجئين التي يتم تطبيقها في تركيا هي نماذج مخطط للدول التي بها أعداد أقل بكثير من اللاجئين. وذكرنا أن هذه النماذج مفروضة على الجهات الفاعلة في المجتمع المدني في تركيا وهي غير مناسبة في بعض الأحيان لتلبية احتياجات اللاجئين في تركيا ، ولا سيما احتياجات النساء اللاجئات.

للحصول على قائمة كاملة بالأولويات التي حددها أعضاء مجلس اللاجئين التركي ، انظر الملحق 3. تهدف المشاورة التي أجريت للمؤتمر الدولي للاجئين 2018 إلى تحديد القواسم المشتركة في وجهات نظر المنظمات التي يقودها اللاجئين ومنظمات المجتمع المدني الوطنية في البلدان الرئيسية المضيفة للاجئين ، وبناء مواقف سياسية مشتركة يتم تضخيمها في عمليات صنع السياسات الدولية. انصب تركيز عملية التشاور ووضع السياسات على المنظمات التي يقودها اللاجئين ، والمنظمات المجتمعية المضيفة ، والأوساط

الأكاديمية ، وأصحاب المصلحة الرئيسيون الآخرون في البلدان التي مثلت الدول الرئيسية المضيفة للاجئين في العالم في 2018 - وهي تركيا ، لبنان ، باكستان ، إيران ، أوغندا وإثيوبيا والأردن وألمانيا وجمهورية الكونغو الديمقراطية وتشاد وكينيا.

أولويات اللاجئين في اعتبار فيروس كورونا 1.2

أوجز القسم أعلاه أولويات اللاجئين في عام 2020 على النحو الذي حدده أعضاء مجلس اللاجئين التركي ، وحقيقة أن هذه الأولويات لم تتغير كثيرًا منذ 2018. ومع ذلك ، تحولت هذه الأولويات بشكل كبير عندما طُلب من المنظمات كيف تغيرت هذه الأولويات منذ ذلك الحين بداية أزمة الفيروس كورونا في تركيا. برز الوصول إلى الاحتياجات الأساسية باعتباره الأولوية القصوى بالنظر إلى الفيروس كورونا. أعربت أكثر من نصف المنظمات التي أجريت معها المقابلات عن أن اللاجئين يواجهون حاليًا صعوبات في الوصول وتلبية الاحتياجات الأساسية ، بما في ذلك المواد الغذائية والنقدية و مواد النظافة (13 إشارة). كما تم تحديد ارتفاع البطالة بين اللاجئين نتيجة لانتشار الفيروس كورونا (9 إشارات) ، بالإضافة إلى عدم قدرة اللاجئين على الوصول إلى تدابير الدعم التي أدخلتها الحكومة للحد من التأثير الاقتصادي والاجتماعي السلبي للفيروس كورونا (6 إشارات).

تأثرت أولويات تحول أعضاء مجلس اللاجئين التركي نتيجة للفيروس حسب نوع المنظمة. كانت المنظمات التي يقودها اللاجئون أكثر احتمالًا بقليل لتحديد الوصول إلى الاحتياجات الأساسية كأولوية بالمقارنة مع منظمات المجتمع المضيف. كما شكلوا معظم المستجيبين الذين ذكروا أن استجابة الحكومة للفيروسات لا تلبى احتياجات اللاجئين ولا تصل إلى اللاجئين (5 من أصل 6 إشارات). انشغلت المنظمات التي يقودها اللاجئون أيضًا بسبب تأثير الفيروس على الوصول إلى التعليم للاجئين ، حيث أشارت إلى مشاكل في الوصول إلى التعليم الرقمي للاجئين وفقدان أي مكاسب تم تحقيقها في الطلاقة التركية نتيجة إغلاق المدرسة. كما أشارت بعض المنظمات التي يقودها اللاجئون إلى تأثير الفيروس على حياة الأفراد اللاجئين ، مثل وصولهم إلى المعلومات (ذكر واحد) ، وتحدي الحفاظ على النظافة في المنازل المزدحمة (ذكر واحد) ، والقضايا المتعلقة بالصحة النفسية (ذكر واحد).

وعلى النقيض من ذلك ، كانت منظمات المجتمع المضيف على الأرجح أكثر بقليل لإبراز تأثير الفيروس على الاقتصاد ومجتمع اللاجئين على نطاق أوسع. وكثيرًا ما أثاروا أثر الفيروس على الاقتصاد (ذكران) ، والوصول على الرعاية الصحية للاجئين (ذكران) ، والأثر على اللاجئين المسنين (إشارة واحدة) ، والتأثير المباشر على السياسة الخارجية (إشارة واحدة).

لم يشر المجيبون تقريبًا إلى أي مشاكل تتعلق بتأثير الفيروس على النساء ، باستثناء واحد. وأبرزت المنظمة النسائية التي أجريت معها مقابلات فقط أن العنف ضد المرأة قد ازداد بعد الإصابة بالفيروس ، وأن مسؤوليات عمل الرعاية غير مدفوعة الأجر للمرأة قد زادت.

الأولويات التنظيمية 1.3

يبحث هذا القسم في أولويات ومجالات عمل المنظمات التي تمت مقابلتها ويفحص هذه الأولويات فيما يتعلق بالأولويات التي نوقشت أعلاه. يعتمد هذا التحليل على افتراض أن أولويات المنظمات التي أجريت معها المقابلات تنعكس في أنشطتها التنظيمية.

ظهر الوصول إلى الاحتياجات الأساسية كمجال تعطي فيه معظم المنظمات الأولوية لأنشطتها (9 إشارات). خاصة مع انتشار الفيروس ، نظمت العديد من هذه المنظمات لجمع وتوزيع الاحتياجات الأساسية مثل الغذاء للاجئين الذين يحتاجون إلى الدعم في شبكاتهم. قامت بعض هذه المنظمات بتنسيق هذه الأنشطة بشكل رئيسي عبر واتس اب أو عبر قنوات رقمية أخرى. يتبع التعليم عن كُتب كمجال أولوية للعديد من المنظمات (8 إشارات) ، مع المنظمات التي تنظم اللغة التركية وغيرها من الفصول المهنية في المراكز المجتمعية قبل الوباء.

كما أعطت المنظمات الأولوية لتقديم الدعم النفسي والاجتماعي والأنشطة التي تستجيب لاحتياجات اللاجئين نتيجة للفيروس (7) إشارات لكل منها).

على الرغم من أن التماسك والانسجام الاجتماعي بين اللاجئين والمجتمعات المضيفة ، فإن الوصول إلى الوضع القانوني والحقوق ، والوصول على فرص العمل كانت أهم القضايا بالنسبة للاجئين وفقاً لأعضاء مجلس اللاجئين التركي الذين تمت مقابلتهم ، ذكرت منظمات أقل أنها قامت بأنشطة مباشرة في هذه المناطق (5 إشارات و 5 إشارات و 4 إشارات على التوالي). قد تؤخذ الأهمية التي يوليها أعضاء مجلس اللاجئين التركي لهذه القضايا كمؤشر للقضايا التي يمكن تغطيتها من خلال أنشطة الدعوة المشتركة. ومن الجدير بالذكر أيضاً أنه على الرغم من أن المنظمات لم تعالج بشكل مباشر بعض هذه القضايا ، فقد ذكروا جميعاً وجود نظام إحالة حيث يحيلون ناخبهم (اللاجئين ومجتمعاتهم) إلى منظمات ومؤسسات المجتمع المدني الأخرى التي تقدم تلك الخدمات. وقد تكون الفجوة بين الأنشطة الفعلية للمنظمات والأولويات المحددة مؤشراً على الفجوة بين الأولويات التي تحددها الهيئات على أرض الواقع والقضايا التي يتوفر لها التمويل. وبالتالي ، قد يكون من المناسب وفي الوقت المناسب أن يكون لمجلس اللاجئين التركي جدول أعمال للدعوة بشأن المشاركة المجدية للمجتمع المضيف والمنظمات التي يقودها اللاجئون ، والعمل معهم لضمان وضع سياسات وبرامج مدفوعة محلياً ، ورصد الالتزامات الدولية على المشاركة الهادفة. سيكون من المهم للأجهزة المحلية (المضيفة والتي يقودها اللاجئون) أن تكون لها دعوة مستمرة بشأن قضية المشاركة الهادفة في عمليات صنع القرار ، مع حلفائها / مؤيديها. إن تضخيم أصواتهم وتأثيرهم على قرارات البرامج والتمويل في الدولة سيساعد على جعل دعم اللاجئين أكثر ارتباطاً وأساساً وفعالية.

وعلى الرغم مما ورد أعلاه ، فإن الإجراءات المفضلة للمنظمات تعكس أيضاً ، إلى حد ما ، استجابتها لاحتياجات دوائر كل منها ، خاصة في حالة المنظمات التي يقودها اللاجئون. ذكرت المنظمات التي أجريت معها المقابلات التي يقودها اللاجئون والمجتمعات المضيفة أنها تقوم بأنشطة استجابة للفيروس وتوفر الاحتياجات الأساسية للاجئين (56٪ من الأجهزة التي يقودها اللاجئون و 33٪ من منظمات المجتمع المضيف).

ظهرت إمكانية وصول اللاجئين إلى العمل كأولوية إلى حد ما مثل حقوق المرأة واحتياجاتها (3 إشارات و 4 إشارات على التوالي). ويمكن أن يُعزى ذلك إلى حقيقة أنه بالنسبة للعديد من المنظمات ، يُنظر إلى الأنشطة المدرة للدخل للنساء على أنها أداة لتسهيل الإدماج والتماسك الاجتماعي وضمان حقوق اللاجئين.

القسم 2: التعاون وشبكات الأعضاء الموجودة

يقدم القسم التالي نظرة عامة على الشراكات والشبكات القائمة لأعضاء مجلس اللاجئين التركي ، الذين طُلب منهم خلال المقابلات تبادل المعلومات حول تعاونهم وشراكاتهم مع الجهات الفاعلة والشبكات المحلية والوطنية والدولية التي تقوم بأعمال تتعلق باللاجئين والقسريين الهجرة. المعلومات الواردة في هذا القسم محدودة من حيث أنه قد يكون الأعضاء قد حذفوا جهات فاعلة وشبكات مختلفة يعملون معهم أثناء المقابلات.

ومع ذلك ، يمكن استخدام المعلومات أدناه لإنشاء صورة واسعة لأنواع الشبكات والمنظمات التي يتعاون معها الأعضاء الحاليون.

وفقاً للمقابلات ، يقوم أعضاء مجلس اللاجئين التركي ، بغض النظر عن نوع منظماتهم ، بعملهم في الغالب بالتنسيق الوثيق مع الحكومة والجهات الحكومية في تركيا (16 من 19 منظمة تمت مقابلتهم) ، خاصة مع الجهات الحكومية المحلية ، بما في ذلك البلديات والمدينة مجالس البلديات (12 إشارة) والمحافظات (6 إشارات). كما تم الاستشهاد عادة بالتعاون مع الوزارات ، مثل وزارة الداخلية (7 إشارات) ، ووزارة التربية الوطنية (5 إشارات) ، ووزارة الأسرة والعمل والخدمات الاجتماعية (4 إشارات) . 14 بناءً على هذا البيانات ، يبدو أن أعضاء مجلس اللاجئين التركي يتعاونون مع الجهات الحكومية المحلية أكثر من تعاونهم مع أي جهة حكومية أخرى. وهذا يؤكد أهمية الحكومة المحلية للمنظمات التي يقودها اللاجئون والمجتمعات المضيفة على حد سواء ، وينبغي النظر في التخطيط المستقبلي.

وأشارت المنظمات التي يقودها اللاجئون ومنظمات المجتمع المضيف والمنظمات النسائية جميعها إلى أنها تعمل بشكل وثيق مع المنظمات الوطنية والدولية (11 إشارة و 10 إشارات على التوالي). ومع ذلك ، كانت علاقاتهم مع المنظمات الدولية في الغالب هي علاقة الجهات المانحة ، والتي قد لا تترك مجالاً كبيراً لهذه المنظمات لإقامة شراكات على قدم المساواة. ذكرت الغالبية العظمى من المنظمات التي يقودها اللاجئون أنها تشارك مع منظمات المجتمع المضيف (7 إشارات) ، بينما تميل منظمات المجتمع المضيف إلى التركيز بشكل أقل على علاقاتها مع المنظمات التي يقودها اللاجئون. وهكذا ، ظهرت العلاقة بين المجتمع المضيف والمنظمات التي يقودها اللاجئون وتيسير بيئة تمكينية لهذه المنظمات لبناء تعاون أوثق كمجال مهم للتركيز على مجلس اللاجئين التركي. توفر عضوية المنظمات التي يقودها اللاجئون والمجتمعات المضيفة في مجلس اللاجئين التركي فرصة لكلاهما للتعاون مع بعضهما البعض حيث قد لا يكون عليهما خلاف ذلك ، ولعمل مشترك لزيادة توسيع هذه العلاقة وتعزيزها.

وذكر ثلث أعضاء مجلس اللاجئين التركي الذين أجريت معهم مقابلات أنهم يعملون بشكل وثيق مع الشبكات الدولية والوطنية الأخرى (7 إشارات لكل منها). على الرغم من أن المنظمات التي يقودها اللاجئون والمجتمع المضيف قد شاركت على مستويات متساوية في الشبكات الدولية ، فقد شاركت المنظمات التي يقودها اللاجئون في الشبكات الوطنية بدرجة أقل مقارنة بمنظمات المجتمع المضيف.

على عكس تجارب أعضاء مجلس اللاجئين التركي في الشراكة مع المنظمات الوطنية والدولية ، ذكر عدد أقل من أعضاء مجلس اللاجئين التركي العمل مع أي نوع من المنظمات أو الشبكات النسائية (5 منظمات فقط). نظرًا لوجود منظمة نسائية واحدة فقط في العضوية الحالية لمجلس اللاجئين التركي ، فإن زيادة عدد المنظمات النسائية في مجلس اللاجئين التركي يمكن أن يكون إحدى الطرق لتوسيع شبكات أعضاء مجلس اللاجئين التركي الفردية لتشمل المنظمات والشبكات النسائية. يمكن أن يكون التركيز بشكل خاص على النوع الاجتماعي والنزوح القسري في الدعوة المشتركة لمجلس اللاجئين التركي وسيلة لجذب المزيد من المنظمات النسائية إلى الشبكة.

وهذا يشمل المديرية المرتبطة بوزارة الداخلية ، مثل المديرية العامة لإدارة الهجرة ورئاسة إدارة الكوارث والطوارئ. وهذا يشمل مراكز التعليم العام.

وأخيرًا ، ذكر واحد فقط من أعضاء مجلس اللاجئين التركي الذين تمت مقابلتهم أنهم يتعاونون مع القطاع الخاص. قد يكون هذا مجالًا يعتبره مجلس اللاجئين التركي الاستثمار في تطوير العلاقات ، نظرًا لأهمية وصول اللاجئين إلى العمل وسبل العيش وفقًا لأعضاء مجلس اللاجئين التركي الذين تمت مقابلتهم.

القسم 3: توصيات بشأن الإجراءات المشتركة لمجلس اللاجئين التركي

يحلل القسم التالي الأفكار الناشئة عن المقابلات مع الأعضاء حول أفضل السبل التي يمكن أن يعمل بها أعضاء مجلس اللاجئين التركي معًا. وتتألف هذه الأفكار من توصيات لإجراءات وأنشطة محددة يمكن أن يبدأها مجلس اللاجئين التركي ، بالإضافة إلى توصيات بشأن المسؤوليات التي يجب أن يتبناها مجلس اللاجئين التركي كشبكة جامعة للمنظمات التي يقودها اللاجئون والمجتمعات المضيفة. بما أن المستجيبين قدموا مجموعة متنوعة من التوصيات الفريدة ، فقد تم تصنيف التوصيات إلى عدة مواضيع عامة. تتضمن هذه المواضيع:

تطوير السياسة المشتركة والدعوة في مجالات قضايا محددة ، يحتمل تطوير مجموعات العمل كآلية لتطوير السياسة وعمل المناصرة

تعزيز هيكل شبكة لجنة الحقيقة والمصالحة

مشاركة الخبرة

أنشطة زيادة الوعي

عقد مجموعة متنوعة من الجهات الفاعلة و

تطوير الأدوات.

أوصى الأعضاء بأن يركز مجلس اللاجئين التركي على تطوير السياسات وأن يصبح منبرا لتبادل الخبرات والمعلومات. واقترحوا أيضًا أن مجلس اللاجئين التركي يمكن أن يصبح منبرًا ينتج قاعدة أدلة حول تأثير المنظمات التي يقودها اللاجئون والمجتمع المضيف من خلال تطوير السياسات وتقاسم المعرفة. على حد تعبير إحدى المنظمات التي تمت مقابلتها ، يمكن أن يصبح مجلس اللاجئين التركي شبكة تتبنى دورًا في وضع جدول الأعمال للمجتمع المدني الأوسع. أوصت منظمات المجتمع المضيف على وجه التحديد بأن يعمل مجلس اللاجئين التركي مع المنظمات لوضع توصيات سياساتية بشأن الهجرة القسرية واللجوء وقضايا اللاجئين (4 إشارات). واقترحت المنظمات التي يقودها اللاجئون والمنظمات المجتمعية المضيفة على حد سواء أن يركز مجلس اللاجئين التركي على تطوير البحوث المتعلقة بقضايا اللاجئين (4 إشارات).

تطورت الغالبية العظمى من التوصيات حول بدء مبادرات المناصرة المشتركة ، في مجالات قضايا محددة ذات صلة باللاجئين واستنارة بالبحث والسياسات التي تم تطويرها بشكل مشترك. كان هناك 21 فكرة مقترحة لمبادرات السياسة والدعوة المشتركة خلال المقابلات مع الأعضاء 15. غالبًا ما تتوافق مجالات القضايا التي اقترحها الأعضاء بشكل مباشر مع مجالات القضايا التي حددها سابقًا كأولويات للاجئين. على سبيل المثال ، اقترح العديد من الأعضاء أن مجلس اللاجئين التركي يمكن أن يقوم بالدعوة المشتركة حول التماسك الاجتماعي (7 إشارات) ، وتأثير الفيروس على اللاجئين وتوصيات السياسة لمعالجة هذه القضايا (5 إشارات). تركزت موضوعات أخرى حول تنفيذ أنشطة مشتركة لزيادة الوعي بشأن اللاجئين (5 إشارات) ، والوصول إلى العمل (4 إشارات) ، والتأثير على الجهات المانحة ومؤسسات التمويل (ذكران).

ومن المثير للاهتمام أنه على الرغم من أن المنظمات التي يقودها اللاجئون ومنظمات المجتمع المضيف على حد سواء أوصت تقريبًا بالقيام بدعوة مشتركة حول التماسك الاجتماعي ، فإن المنظمات التي يقودها اللاجئون غالبًا ما أشارت إلى أنه يجب تنفيذ الدعوة المشتركة استجابة للفيروسات وحق اللاجئين في العمل والوصول للعمل. وأوصت أيضا بإجراء الدعوة من خلال مجموعات العمل في مجالات محددة ذات الصلة باللاجئين (5 إشارات).

تمحور موضوع عام آخر من التوصيات حول تعزيز مجلس اللاجئين التركي نفسه كشبكة جامعة. تركزت هذه التوصيات على:

تطوير وتحسين العلاقات بين المنظمات الأعضاء القائمة (7 إشارات)

تعزيز حوكمة مجلس اللاجئين التركي (7 إشارات)

كن منظماً لمختلف الجهات الفاعلة التي تعمل على القضايا المتعلقة باللاجئين (5 إشارات)

تعزيز قدرة الأفراد (ذكران)

تم تقديم هذه المجموعة من التوصيات في كثير من الأحيان من قبل المستجيبين من منظمات المجتمع المضيف (10 إشارات) مقارنة بالمنظمات التي يقودها اللاجئون (4 إشارات). من ناحية أخرى ، أوصت المنظمات التي أجريت معها مقابلات مع اللاجئين بشكل رئيسي بتنمية العلاقات بين المنظمات الأعضاء ، في حين أوصت منظمات المجتمع المضيف بتعزيز حوكمة وقدرات الأفراد. قد يرجع هذا الاتجاه إلى الحاجة الملحة العالية التي تشعر بها المنظمات التي يقودها اللاجئون لتوسيع شبكتها الوطنية والمشاركة بشكل تعاوني مع منظمات المجتمع المضيف. أوصت إحدى المنظمات التي يقودها اللاجئون ، على سبيل المثال ، بأن يجعل مجلس اللاجئين التركي من عقد اجتماعات المجتمع المضيف والمنظمات التي يقودها اللاجئون أحد أنشطته الرئيسية.

أوصت المنظمات التي تمت مقابلتها بأن يتمكن مجلس اللاجئيين التركي من تنظيم حملات وعروض على وسائل التواصل الاجتماعي ، وفعاليات لزيادة الوعي بين اللاجئيين ، والعمل على إظهار المشاكل المحلية على المستويين الوطني والدولي. عندما أصبحت منظمة داعية لمختلف الجهات الفاعلة ، اقترحت المنظمات أن مجلس اللاجئيين التركي يمكن أن يجمع بين المنظمات الدولية والمنظمات الوطنية والمنظمات والشبكات التي يقودها اللاجئون ، وتيسير سياسة منسقة ومشتركة وإجراءات الدعوة.

القسم 4: اقتراحات حول كيفية التعامل مع صناعات القرار بشأن قضايا اللاجئيين

يدرس هذا القسم التوصيات التي قدمتها المنظمات الأعضاء في مجلس اللاجئيين التركي حول الاستراتيجيات المحتملة للتأثير على صناعات القرار وصناعات القرار في القضايا المتعلقة باللاجئيين. حوالي نصف المنظمات التي تمت مقابلتهم (10) ، من المجتمع المضيف واللاجئ على حد سواء ، ذكرت أن التعامل المباشر مع المؤسسات الحكومية على المستوى المحلي والوطني ، سواء كانت رئاسة جمهورية تركيا أو الوزراء أو قادة الأحزاب السياسية أو البلديات ، سيسمح لمجلس اللاجئيين التركي بأن يصبح أكثر تأثيراً في عمليات صنع السياسات المتعلقة باللاجئيين. من بين هذه الجهات الفاعلة العامة ، تم ذكر البلديات بشكل متكرر (5 إشارات على عكس 1-2 ذكر للجهات الفاعلة الأخرى) ، واستشهد بها بشكل خاص المنظمات التي يقودها اللاجئون (4 إشارات). إلى حد أقل ، تم ذكر التأثير على عمليات صنع القرار في الجمعية الوطنية التركية الكبرى (3 إشارات) من خلال الاجتماعات والآليات المنتظمة لمتابعة العمليات الجارية في الجمعية كاستراتيجية للتأثير المباشر على السياسات المتعلقة باللاجئيين.

كما أشارت المنظمات التي أجريت معها مقابلات إلى العديد من الاستراتيجيات الموجهة إلى مجلس اللاجئيين التركي لزيادة قدرته على المناصرة للتأثير على عمليات صنع القرار وصنع السياسات. وشملت هذه التوصيات:

تعزيز قدرة مجلس اللاجئيين التركي على الاتصال ، بما في ذلك من خلال تطوير استراتيجية اتصالات ، وتنظيم حملات عامة ، وإنشاء شبكة اتصالات (8 إشارات)

تعزيز دور مجلس اللاجئيين التركي في إجراء البحوث ، مثل تقديم أدلة لتطوير السياسات ، وفهم أهداف مختلف الجهات الحكومية ، ووضع مقترحات السياسة (7 إشارات) و

تعزيز الهيكل الداخلي لمجلس اللاجئيين التركي ، مثل إنشاء مجموعات عمل على أساس الجمهور المستهدف للدعوة أو توسيع عضوية مجلس اللاجئيين التركي لتوسيع تغطيته الجغرافية (5 إشارات)

اعتبرت المنظمات التي يقودها اللاجئون إلى حد كبير قدرة الاتصالات مهمة للتأثير على السياسات المتعلقة باللاجئيين (6 من أصل 8 إشارات) مقارنة بمنظمات المجتمع المضيف. كان تعزيز قدرة مجلس اللاجئيين التركي على الاتصالات قضية تحظى باهتمام متساوٍ بالنسبة لجميع المنظمات التي أجريت معها مقابلات. ومع ذلك ، بين الأعضاء الذين تمت مقابلتهم ، ذكرت إحدى المنظمات المجتمعية المضيفة أن استخدام القنوات الإعلامية لنقل الرسائل أو مشاركة العمل فيما يتعلق باللاجئيين قد يؤدي في بعض الأحيان إلى رد فعل عنيف في المجتمع المضيف ويجب التعامل معه بحذر ورعاية حتى لا يؤدي اللاجئيين لتعداد السكان.

من ناحية أخرى ، تضمنت بعض استراتيجيات الدعوة التي ذكرتها المنظمات التي أجريت معها المقابلات إقامة علاقات أو الانخراط مع الجهات الفاعلة غير الحكومية في تركيا وخارجها. واقترح أن يشارك مجلس اللاجئيين التركي مع المجتمع المدني الأوسع في تركيا من خلال توفير منصة لتبادل الخبرات (التي تقترحها في الغالب المنظمات التي يقودها اللاجئون) أو من خلال إنشاء نظام مركز تنسيق للمجتمع المدني الأوسع (4 إشارات). وشملت الاقتراحات الأخرى أن مجلس اللاجئيين التركي يمكن أن يشمل أصحاب المصلحة الخارجيين في

تركيا في هيكمل مجلس اللاجئين التركي ، بما في ذلك وكالات الأمم المتحدة والأكاديميين ، ربما من خلال إنشاء لجنة استشارية (تذكران) ؛ والقيام بأعمال المناصرة على المستوى الدولي (تذكران). ومن المثير للاهتمام أن التوصيات حول القيام بالدعوة على المستوى الدولي لم يشر إليها إلا ممثلو منظمات المجتمع المضيف.

كجزء من إستراتيجية التأثير على صناعات القرار فيما يتعلق بالقضايا المتعلقة باللاجئين ، أوصى الأعضاء بأن يشارك مجلس اللاجئين التركي مع بعض الجماهير المستهدفة. يشمل هؤلاء الجمهور المؤسسات الحكومية على المستويين المحلي والوطني (6 إشارات) ، بما في ذلك الحكومات المحلية (4 إشارات) ، والرئاسة (إشارة واحدة) ، ووزارة الداخلية (إشارة واحدة). وأوصى أعضاء آخرون بأن يستهدف مجلس اللاجئين التركي وكالات الأمم المتحدة (إشارة واحدة) والمجتمع المدني الأوسع (5 إشارات) ، بما في ذلك شبكات / منصات منظمات المجتمع المدني ، والمجتمعات اللاجئة والمجتمعات المضيفة ، والأكاديميين. واقترح الأعضاء أيضًا أن مجلس العلوم الاجتماعية الذي يتم إنشاؤه حاليًا لمعالجة الآثار الاجتماعية للفيروس ووسائل الإعلام والجهات الفاعلة في الاقتصاد غير الرسمي يمكن أن يكون جمهورًا مستهدفًا محتملاً لأعمال الدعوة المستقبلية لمجلس اللاجئين التركي. وجدير بالذكر أن التوصيات الخاصة بالتعامل مع الحكومة المحلية واللاجئين ومجتمعات اللاجئين والأكاديميين ووسائل الإعلام أشار إليها ممثلو المنظمات التي يقودها اللاجئون.

ومع ذلك ، تجدر الإشارة إلى أن الآراء التي تم التعبير عنها أعلاه بشأن استراتيجيات التأثير على صانعي القرار لم يشاركها جميع الأعضاء. أعربت عدة منظمات أعضاء تمت مقابلتهم في آرائهم عن أنه لا يوجد أي تأثير للتأثير على عملية صنع القرار بشأن قضايا اللاجئين ، أي التأثير على الجهات الحكومية ومؤسسات التمويل.

قد يتم إطلاع جهات النظر التي تم استكشافها أعلاه إلى حد كبير على تجارب الأعضاء السابقة في المشاركة في عمليات صنع القرار وصنع السياسات. خلال المقابلات ، تبادل بعض أعضاء مجلس اللاجئين التركي ، سواء المنظمات التي يقودها اللاجئون أو المجتمع المضيف على الأرض ، تجاربهم في المشاركة المباشرة مع الجهات الحكومية. أحد الأعضاء ، على سبيل المثال ، روى أن لقاءهم وجهًا لوجه مع زعيم حزب سياسي أدى إلى تغيير في روايتهم حول اللاجئين السوريين في تركيا. وذكرت منظمة أخرى يقودها اللاجئون أنهم كانوا على اتصال منتظم بالحاكم ونائب حاكم مقاطعتهم وكانوا محادثات منتظمة حول واقع اللاجئين مع البيروقراطيين من المحافظة والمديرية الإقليمية لإدارة الهجرة. تعكس هذه الأمثلة الدور المحتمل لإستراتيجية الدعوة من القاعدة إلى القمة ، والتي تشارك فيها المنظمات المجتمعية التي يقودها اللاجئون مع مقرري السياسات وصناع القرار الحقائق على أرض الواقع التي تشكل الحياة اليومية للاجئين والمجتمعات المضيفة على حد سواء.

استنتاج

قدم هذا التقرير النتائج المنبثقة عن عملية التشاور التي أجريت مع أعضاء مجلس اللاجئين التركي في أبريل 2020 ، حيث عرض الأعضاء آراءهم حول أولويات اللاجئين في تركيا اليوم ، وتوصياتهم لتشكيل مجلس اللاجئين التركي ليصبح شبكة نشطة على المستويات المحلية والوطنية والدولية. بشكل عام ، حدد أعضاء مجلس اللاجئين التركي التماسك والانسجام الاجتماعي. الوصول إلى الوضع القانوني والحقوق ؛ الحصول على التعليم؛ والحصول على فرص العمل وسبل العيش كأولويات رئيسية للاجئين اليوم في تركيا. كانت هذه الأولويات متسقة إلى حد كبير مع الأولويات التي حددها أعضاء مجلس اللاجئين التركي ومنظمات المجتمع المدني الأخرى في تركيا في عام 2018 خلال عملية تشاور للمؤتمر الدولي للاجئين ، مما يشير إلى أن أعضاء مجلس اللاجئين التركي يرون أنه يمكن إجراء تحسينات على حقوق اللاجئين والمجتمعات المضيفة في هذه المناطق. علاوة على ذلك ، حدد مجلس اللاجئين التركي أن اللاجئين في تركيا يواجهون اليوم المزيد من التحديات في الوصول إلى الاحتياجات الأساسية مثل الغذاء ومواد النظافة ، ويواجهون مشاكل البطالة بسبب الفيروس. هذه كلها مجالات يمكن أن يشارك فيها مجلس اللاجئين التركي في أنشطة الدعوة المشتركة لتضخيم وجهات نظر منظمات اللاجئين والمجتمعات المضيفة ومشاركتها الهادفة في عمليات صنع السياسات.

وأشار أعضاء مجلس اللاجئين التركي إلى أنهم يعملون ضمن شبكة واسعة من الجهات الحكومية وكذلك المنظمات والشبكات الدولية والوطنية. ومن بين هذه الجهات ، ظهرت الجهات الحكومية المحلية كشريك مهم لأعضاء مجلس اللاجئين التركي. تشير التجارب

السابقة في صنع السياسة بين أعضاء مجلس اللاجئيين التركي إلى أن الانخراط المباشر مع الجهات الحكومية على المستويين المحلي والوطني كان ضروريًا للتأثير بشكل إيجابي على عمليات صنع القرار والسياسات المتعلقة باللاجئيين. وهكذا يمكن لمجلس اللاجئيين التركي أن يحدد بشكل استراتيجي فرص التعامل مع الجهات الحكومية على المستويين المحلي والوطني لمتابعة جدول أعماله.

قدم أعضاء مجلس اللاجئيين التركي مجموعة متنوعة من التوصيات بشأن جدول الأعمال المقبل لمجلس اللاجئيين التركي ، بما في ذلك مبادرات الدعوة المشتركة القائمة على الأدلة في مجالات قضايا محددة ؛ مشاركة الخبرة؛ التوعية؛ تطوير الأدوات ؛ تعزيز شبكة مجلس اللاجئيين التركي ؛ وعقد الجهات الفاعلة على المستويات المحلية والوطنية والدولية للقيام بأعمال تتعلق باللاجئيين والهجرة القسرية. يمكن لجميع هذه التوصيات أن ينظر فيها مجلس اللاجئيين التركي على أنها نُهج محتملة لاعتماد دور في وضع جدول الأعمال بشأن المشاركة المجدية للمنظمات المحلية والوطنية والمنظمات التي يقودها اللاجئون في الاستجابة للاجئيين.

يعد إشراك المنظمات النسائية في عمليات صنع القرار وصنع السياسات ، على المستويين الوطني والدولي ، أمرًا حاسمًا لضمان إيجاد حلول للسياسات الخاصة بالجنسين عبر الأولويات المتعلقة باللاجئيين والمجتمعات المضيفة. تشير نتائج عملية التشاور للمؤتمر الدولي للاجئيين في عام 2018 إلى أن النساء والمنظمات النسائية أكثر ميلاً لتحديد حقوق واحتياجات اللاجئات كأولوية مقارنة بنظرائهن من الرجال ، وأن مشاركة المنظمات النسائية في اتخاذ القرار واتخاذ القرارات عمليات صنع السياسات هي أقل حتى من المنظمات التي يقودها اللاجئون. على الرغم من أن أعضاء مجلس اللاجئيين التركي قد أثاروا حقوق واحتياجات اللاجئات كأولوية على مدار المقابلات ، فقد ظهر كأولوية أقل بين الأعضاء مقارنة بالأولويات الأخرى المفصلة أعلاه. بالنظر إلى هذا الواقع في عمليات صنع القرار وصنع السياسات ، يمكن لمجلس اللاجئيين التركي إعطاء الأولوية لتوسيع عضويته لتشمل المزيد من المنظمات النسائية لضمان أن تكون وجهات نظر النساء وأولوياتهن محورية بالنسبة للدعوة المشتركة لمجلس اللاجئيين التركي. لجذب المزيد من المنظمات النسائية إلى شبكة مجلس اللاجئيين التركي ، يمكن لمجلس اللاجئيين التركي إنشاء مجموعة عمل تركز بشكل خاص على إجراء دعوة مشتركة حول تجارب النساء في الهجرة القسرية.

لقد وثق هذا التقرير أولويات وتوصيات أعضاء مجلس اللاجئيين التركي ، ولتعزيز مناقشاتهم وتخطيطهم المشترك لأجندة الدعوة المستقبلية لمجلس اللاجئيين التركي. كما هو مذكور على مدار المقابلات ، يوفر مجلس اللاجئيين التركي فرصة قيمة للمنظمات التي يقودها اللاجئون والمجتمعات المضيفة للعمل بشكل تعاوني مع بعضهم البعض للدعوة إلى تعزيز استجابة اللاجئيين المحلية والوطنية.

الملحق 1: قائمة المستجوبين في المقابلة والمنظمات

المشارك	الأشخاص التي تمت مقابلتهم من منظمة أعضاء مجلس اللاجئين التركي	
عمر كايا و اوكتاي يالشين	مؤسسة وطن	1
سما كارا اوسمان اوغلو و سركان دنلي	جمعية الدعم الانساني لدعم الحياة	2
زكريا حكمت	جمعية تضامن ومساعدة اللاجئين الأفغان	3
اراس انور	ورشة فكير للفنون	4
اراس انور	جمعية علماء النفس التركية	5
محمد صالح	جمعية اغائة اللاجئين السوريين في ازمير	6
شنجول اكشار	مؤسسة تقييم عمل المرأة	7
خير الدين بولان	التعاطف	8
رحمي وردة	جمعية هاتاي الخيرية	9
روضة نور جمعة	جمعية روضة نور	10
نور	جمعية سند	11
شريف يشار	جمعية الحياة السورية	12
مختار شوكار	مؤسسة تنمية الموارد البشرية	13
امير ملي	جمعية نحن هنا	14
محمد غول	جمعية ثقافة وتضامن قزوين في أفغانستان	15
متين شوراباتير	مركز أبحاث اللجوء والهجرة	16
هانل سرور	جمعية تنمية حقوق اللاجئين	17
مظفر باجا	المؤسسة الدولية لإغاثة وتطوير الهلال الأزرق	18
امجد	الرحمة بلا حدود	19

الملحق 2: دليل المقابلة

1. منذ عام 2018 (عندما جرت عملية التشاور للمؤتمر الدولي للاجئين) ، ما هي القضايا التي أصبحت أولوية للاجئين في تركيا على المدى القصير والمتوسط؟ في رأيك ما هي القضايا الرئيسية المتعلقة باللاجئين والمجتمع المحلي في الحصول على الحقوق؟ يرجى أيضا مراعاة سياق الفيروس كورونا

2. من بين هذه القضايا ، ما هو المجال الذي تعتقد أن المجتمع المدني سيكون الأكثر فعالية؟ ما هي أولوياتك التنظيمية؟

3. ما الذي يمكن عمله لتهيئة بيئة عمل منسقة بين منظمات المجتمع المدني؟ (على سبيل المثال ، تشكيل مجموعات عمل ، يقودها بعض الأعضاء في مسائل محددة وتنظيم الآخرين ، إلخ.)

4. ما هي المؤسسات / أصحاب المصلحة / منظمات المجتمع المدني التي تعمل بالتعاون معها أثناء عملك مع اللاجئين؟ ما هي الشبكات التي تشارك فيها؟

5. في رأيك ما هي قدرة المجتمع المدني على التأثير على صانعي القرار فيما يتعلق بأولويات اللاجئين؟ كيف تعتقد أن مجلس اللاجئين التركي يجب أن يتواصل معهم؟

الملحق 3: أولويات اللاجئين

أولويات اللاجئين بحسب أعضاء مجلس اللاجئين التركي	
الأفضلية	عدد الإشارات
الانسجام والتماسك الاجتماعي	9
الوصول إلى الوضع القانوني والحقوق	7
الحصول على التعليم	7
الوصول إلى فرص العمل وسبل العيش	6
الوصول إلى الصحة	5
حاجز اللغة	5
أولويات وحقوق واحتياجات اللاجئين	4
الوصول إلى الاحتياجات الأساسية (بما في ذلك الغذاء والنظافة والمواد)	3
تأثير السياسة الخارجية المحلية على اللاجئين	3
الوصول إلى الدعم النفسي والاجتماعي	3
حماية الطفل	3
أنظمة المانحين والتمويل للمنظمات غير الحكومية	2
الوصول إلى التعليم العالي	2
الوصول إلى الخدمات	2
تحديات اللاجئين الشباب (بما في ذلك الدمج على المدى الطويل)	2
إعادة التوطين في بلد ثالث	2
تطبيق نماذج غير كافية لاستجابة اللاجئين على المنظمات غير الحكومية	1
الحماية	1
الدخول إلى المعلومات	1
الوصول إلى الوضع القانوني والحقوق للاجئين غير السوريين	1
الوصول إلى الصحة والحقوق للاجئين ذوي الإعاقة	1
حصول اللاجئين على عمل	1
مشاركة المنظمات التي يقودها اللاجئون والمجتمع المضيف	1
إجمالي عدد المنظمات	18

الملحق 4: خريطة المنظمات والجهات الفاعلة الموجودة في شبكات أعضاء مجلس اللاجئين التركي

الممثل	مجموع	%	المنظمات الوطنية	%	المنظمات التي يقودها اللاجئون	%
ممثلو الدولة	16	%84	7	%78	8	%89
حكومة محلية (البلديات ، مجالس المدن ، إلخ)	12	%63	5	%56	6	%67
وزارة الداخلية (بما في ذلك المديرية العامة ادارة الهجرة)	7	%37	3	%33	4	%44
المحافظات	6	%32	2	%22	3	%33
وزارة التعليم الوطنية	5	%26	2	%22	1	%11
وزارة الأسرة ، خدمات العمل والخدمات الاجتماعية	4	%21	1	%11	2	%22
منظمات المجتمع المضيف	10	%53	4	%44	7	%78
منظمات دولية	10	%53	5	%56	5	%56
الشبكات الدولية	7	%37	2	%22	3	%33
الشبكات الوطنية	7	%37	5	%56	2	%22
المنظمات والشبكات النسائية	5	%26	2	%22	3	%33
المنظمات التي يقودها اللاجئون	5	%26	0	%0	4	%44
القطاع الخاص	1	%5	1	%11,11	0	%0

الملحق 5: الموضوعات المقترحة للسياسات المشتركة ومبادرات المناصرة

التوصيات	إجمالي التوجيهات
الانسجام والتماسك الاجتماعي	7
المناصرة المتعلقة بتحسين الانسجام والتماسك الاجتماعي بين اللاجئين والمجتمعات المضيفة	5
وضع استراتيجيات لتقليل التمييز ضد اللاجئين	1
ورشة عمل تستهدف الإعلام لمنع التمييز	1
فيروس كورونا	5
المناصرة المتعلقة بتأثير الفيروس كورونا على اللاجئين والمضيفين	2
مجتمعات	
وضع مسح حول تأثير الفيروس على اللاجئين السكان	1
إنشاء مجموعة تنسيق الفيروس كورونا	1
الدعوة المتعلقة باستهداف العلوم الاجتماعية الحكومية لجنة الاستجابة للفيروس لإدراج المجتمع المدني في اللجنة	1
الوصول إلى فرص العمل وسبل العيش	4
الدفاع عن حق العمل للاجئين ، بما في ذلك الاعتراف بالشهادات	3
الدعوة التي تستهدف القطاع غير الرسمي	1
الدعوة التي تستهدف الجهات المانحة وهيئات التمويل بشأن تدفقات التمويل	2
الوصول إلى التعليم للاجئين	1
الوصول إلى الدعم النفسي والاجتماعي	1
الدفاع عن الإطار القانوني الذي يحكم اللاجئين	1